N:r 21 Årg. 20. I NOVEMBER 1915. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Drottninggatan 55.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Mäktig att frälsa. — Axplock från fältet. — Brefafdelningen. — Oförgänglig pärla. — Kvinnan och missionen. — Personliga meddelanden. — Hans stjärna i Östern. — S. M. K:s höstmöte. — Försäljning.

Mäktig att frälsa.*

Hjärtat i allt missionsarbete, i all kristlig verksamhet, är vår Herre och Mästare själf, och vi behöfva därför få en ny blick på honom.

För det första skola därigenom våra egna hjärtan vidgas och vårt lif bli rikare. Vi skola bli bättre utrustade för fullgörandet af Guds vilja, och sålunda skall ändamålet med vår härvaro vinnas. Det ligger en stor fara äfven för dem af oss, hvilkas högsta intresse nu är Guds rikssak, att bli så upptagna med omsorger om oss själfva och våra egna, med de ting, som tillhöra detta lif, att vi förfela vårt lifs bestämmelse. Om detta jordiska får tynga ned oss samt bemäktiga sig vår uppmärksamhet och kraft, då stanna våra själar i växten och blifva vi småningom likgiltiga för Guds rike och arbetet för detsamma. Om du ser ned mot marken, skall du finna, att din synkrets begränsas af en mycket liten cirkel. Men lyfter du din blick ifrån marken, skall du finna, att din synkrets vidgas och det dess mer, ju mer du höjer blicken. Och ser du upp mot solen, kan din synkrets icke mätas. Så förhåller det sig ock med lifvet. Om jag kretsar kring mig själf, blir mitt lif smått och inskränkt. Men i den mån jag är upptagen af Jesus Kristus, öppnas mitt sinne och vidgas mina intressen. Jag finner mig själf, när jag finner honom.

Andra orsaken, hvarför vi böra söka få en ny blick på Herren Kristus, är, att vi därigenom alldeles säkert komma att deltaga i utbredandet af hans rike icke blott i Kina utan i hela världen. Ty när Guds ansiktes ljus belyser en människa, kan hon icke annat än återstråla det ljuset. Har en människa så skådat in i honom, som är ljuset själft, att hennes eget hjärta blifvit brinnande, då har hon ingen ro, förrän hon gjort allt hvad hon kan, för att andra skola hylla Jesus Kristus som konung. På det att vi med psalmisten må kunna säga: "Jag vill löpa dina budords väg, ty du har vidgat mitt hjärta", vill jag påminna om ett ord, som vi alla väl känna till, och som vi kunna säga utvisar grunden till och vägen för allt missionsarbete. Det är Ebr. 7: 25: "Hvarför han ock kan fullkomligt frälsa dem som genom honom komma till Gud, och lefver alltid för att bedja för dem."

Världen frågar oss: "Hvad mena ni egentligen med detta missionsföretag, med dessa offer af människolif, med detta förbrukande af dyrbara skatter, som så väl behöfdes på andra håll?"

Skälet är för det första, att vi tro det ofvan anförda ordet, att Kristus lefver för att fullkomligt frälsa människor och föra dem till Gud. För det andra, att hvarenda människa har rättighet att få veta detta, och för det tredje emedan vår öfvertygelse om sanningen af detta ord, bestyrkt genom den personliga erfarenheten, för oss har blifvit en tvingande makt.

Svaret kan ock afgifvas så: Kristus har frälsat

Utdrag ur ett föredrag af pastor *J. Stuart Holden* vid Kina Inlandmissionens årsmöte.

mig, och jag är så att säga en miniatyrbild af hela världen. Hvarje af synden skapadt problem, som Gud allsmäktig har att taga itu med, finns i mitt hjärta. Hvarje af synden framskapad, invecklad svårighet finnes i mitt tilltrasslade lif.

Det är, emedan sanningen af Ebr. 7: 25 för oss blifvit en lefvande, oss alltmer behärskande erfarenhet, som vi tvingas af en inre makt att förkunna den lefvande Kristus för människors barn. — Hvarför vi behöfva en ny blick på Kristus, är, att i oss skall födas en ny lust att tjäna utan hänsyn till yttre gränser eller hvad denna tjänst kan kosta oss.

Det förefaller mig, som om vi i dessa ord skåda en trefaldig syn, sammansmältande till *en*.

Först och främst se vi *den lefvande Kristus*. "Han lefver alltid." Vi se Kristus ifrån tronen åberopa sitt fullbordade offer; vi se honom, som dog och som lefver för att frälsa; vi se honom, som icke kunde behållas af döden, såsom den eviga segraren använda sina outtömliga krafter. Allt missionsarbete har sin rot i denna fasta och lefvande tro på Kristi eviga och segrande lif. Allt missionsarbete hvilar på tre stora utsagor rörande Kristus.

För det första, att han *har* kommit. Vi skulle icke alls ha någon Kristus att förkunna för Kina med dess vördnadsvärda fordran på historiska värden, om vi icke hade en historisk Kristus. Om vi hade en Kristus, om hvilken vi icke visste något visst och säkert, såsom den moderna bibelkritiken föregifver att vi hafva, då hade vi ingen Kristus för Kina. Kristus har kommit! — För det andra: Kristus *kommer*. Han kommer till hvarje hjärta, som tror. Han kommer till hvarje öfver synden förkrossad själ. Han kommer till hvarje sönderbråkadt lif. Han kommer till dem som söka honom och som öppna sina hjärtans dörrar för honom. — För det tredje: Han, som enligt historiens oomkullkastliga vittnesbörd *har* kommit, han som *kommer*, hvarom vi åter och åter hafva de mest ojäfaktiga, personliga vittnesbörd, han, lifvets och härlighetens Herre, han *skall komma åter*.

Denna blick på den lefvande Kristus ger oss det fasta förtroendet, att Kristi församling i Kina skall äga bestånd. Emedan han, vår Herre Jesus Kristus, lefver, är församlingen i Kina odödlig.

I ljuset af detta ord skåda vi en annan syn. I den klarhet, som strålar ut från den lefvande Kristus, se vi *en förlorad värld*. Alldeles utanför ljusets zon vidtager ett svart, ogenomträngligt mörker, och i detta mörker, som är dödens skugga, lefva de millioner, som "satan har bundit, se, nu i så många år". Beträffande kineserna är äfven det ljusaste, de kunna komma med, mörker — så deras vetenskapliga framsteg, deras filosofi, deras outsläckliga törst efter västerländskt vetande, deras antagande af västerns affärsideal. Politici mena, att allt detta hör till det ljusa. Samhällsförbättrarna likaså. De tro, att allt detta är ljusa företeelser i det stora riket. Men hur mörka äro icke dessa företeelser i Kina! Och huru mörka äro de icke i själfva verket öfverallt! Huru mörka äro de icke i Tyskland och i England! En man med samhällsställning och klar tankeförmåga, en offentlig person, yttrade nyligen till mig: "Detta fruktansvärda krig är kristendomens undergång." Mitt svar var: "Nej, detta är icke alls kristendomens undergång. Det är den civilisations bankrutt, som aldrig varit kristen utan helt enkelt okristlig." Äfven de ljusaste af de ting, som tillhöra mörkret, äro i sanning mörka. Ja, hur stort är icke mörkret, när ljuset, som är i människan, är mörker! Själf förstår jag icke, hur mörk världen är, eller hur djupt och ogenomträngligt syndens och okunnighetens mörker är, förrän jag står vid foten af Kristi kors. Där, hvarest strålarna från den på korset upphöjde, samla sig öfver min själ, ser jag, att det var i detta mörker, min välsignade Herre gick in.

Må Gud få gifva oss en sådan blick på denna förlorade värld, att vi komma att afsky vår själfviskhet, att försaka all lyx, att fyllas med ett begär, ett enda — det att följa Guds Lamm ut i detta mörker!

Men vi gå vidare. Vi se icke blott den lefvande Kristus och den förlorade världen utan äfven *Guds rikes slutliga härlighet*. Från alla folk, släkter, stammar och tungomål komma människor till Gud på den med blodet märkta vägen. Kristi kropp vinner icke sin fullkomning, förrän i densamma äro inympade såsom lefvande lemmar representanter för alla folk. Den eviga lofsångens harmoni blir icke fulltonig, förrän hvarenda tungomål stämmer in däri. Den andliga tempelbyggnaden blir icke fullbordad, förrän lefvande stenar från alla jordens släkten infogats i densamma. Då står den där för evigt såsom Guds boning. Här stå vi inför synen af den kommande härligheten, en syn, som icke kan annat än sporra oss, ingifva våra själar nytt mod, stärka vacklande impulser och göra oss villiga till offer.

Jag talar icke vid detta tillfälle om de stora händelser, som skola tilldraga sig, innan denna härliga syn blir verklighet. Jag talar icke heller om alla de stora tilldragelser, som skola äga rum, innan Herren till sist upprättar sitt rike. Men hvad jag

vill framhålla, är, att hvarje uppoffring du och jag kunna göra, påskyndar Herrens tillkommelse. Och vårt hopp är, icke att Kina skall öfversvämmas af en s. k. kristlig civilisation, att en allmännelig omvändelse af hela människosläktet skall försiggå, utan att Herren Kristi kropp skall uppbyggas, att Lammets brud skall tagas ut, att det lefvande templet skall uppbyggas, detta tempel, hvars slutsten blir lagd, först när Kristus själf kommer. O, hvilken härlig dag! Lef i det strålande ljus, som detta hopp sprider omkring sig, och du skall aldrig förlora modet! Hur vildt stormen än ryter omkring dig, hur högljudt motståndarne än hota, hur ondskefull den onde än är i sin fiendskap, *Jesus Kristus, vår Herre,* kommer och har med sig sin mödas lön. O, att vi riktigt kunde skåda denna syn! Jag läste en dag några ord, uttalade af Napoleon. Han förklarade, att hemligheten till ett krigs framgång är, att reserverna utan dröjsmål föras fram just i den kritiska stunden. Och samme store krigare yttrade ock, att han under krig gjort den erfarenheten, att "tillfällen födas och dö i samma stund". Om detta har sin tillämpning äfven på det *heliga* kriget, då måste vi säga, att den strid, som nu är inne, är en kristid både för Kina och den kristna församlingen. Skola vi icke stanna och åter taga i betraktande denna syn, som alltid är afhöljd för dem, som vilja skåda den? Böra vi icke i dess ljus påminna oss själfva om att vår religion är icke en läroupfattning utan en förpliktelse, icke ett blott fasthållande vid en viss trosbekännelse utan ett utgifvande af lifvet — ett hela lifvets öfverlämnande åt honom, som vi erkänna såsom vår rättmätige Herre? Hafva vi icke skäl att påminna oss själfva om faran af att i viss mening tro för mycket och göra för litet under dessa dagar, då tillfällen utan motstycke öppna sig för Kristi församling?

Unga män och unga kvinnor, I som hafven lifvet framför eder, viljen I icke se upp till Kristus, se ut öfver världen och framåt mot den eviga härligheten? Viljen I icke högtidligt fatta detta beslut: *"Kristus för denna värld och denna värld för Kristus?"*

Ur China's Millions.

Axplock från fältet.

Från *Puchengs* distrikt skrifver missionär *Hugo Linder* om de möten, som höllos under våren:

Mötena voro väl besökta, och Herren var nära med sin Andes hjälp. På stationerna Hsing-shï-chen och Suen-chia-chuang invigdes predikolokaler. Intresset, som särskildt på den förra platsen redan vid första början var stort, har hållit i sig, så att ibland 50 personer därstädes kunnat deltaga i ett söndagsmöte.

Dop förrättades i Pucheng, då 16 män och 5 kvinnor från olika domsagor intogos i församlingen. Tillsammans med de 5 kvinnor, som förut döpts, blir det för våren 26 döpta.

* * *

Angående kvinnoverksamheten meddelar *fru Maria Linder,* att husbesök i staden och bybesök på landet gjorts af henne och tvänne bibelkvinnor, hvarvid rätt mycket små böcker och traktater utdelats. Uppmuntrande var att finna flera utomstående kvinnor villiga att lära sig läsa. Man försökte så regelbundet som möjligt besöka dessa kvinnor för att förhöra dem och hjälpa dem framåt. Några unga kvinnor, som ej haft mod att besöka gudstjänsterna i kapellet, hade på detta sätt lärt sig läsa. För de troende kvinnorna saknas emellertid en erfaren och läskunnig bibelkvinna, som kan gå omkring i hemmen och hjälpa dem med läxläsning i Bibeln.

* * *

Fröken *Ingeborg Ackzell* hade varit i liflig verksamhet med hus- och bybesök i Hsiao-i och Huachow-distrikten, där hon rönt mycken uppmuntran. Hon hade dessutom måst egna särskild tid åt uppfostran af sin bibelkvinna. Vid de flesta vårmöten hade denna medverkat.

* * *

Om *arbetet på utstationerna* skrifver br. *Linder:* Denna verksamhet har fortgått men varit hindrad på ett par stationer på grund af att vi under det ekonomiska trångmålet förra året nödgades afskeda tvänne infödda medhjälpare. I Huachow, beläget i ett stort distrikt med flera köpingar, där stora marknader hållas, samt med kretsar, där troende finnas, 15—20 km. från stationen, finns blott *en* evangelist — ganska döf. Då stationen för tjufvars skull inte kan lämnas öfver en natt, blir det föga predikan i distriktet och få besök hos dem af de troende, som bo mer aflägset. Att verksamheten lider af detta, är själfklart, förutom att det inte är utan andlig våda för en infödd, ej så särdeles gammal kristen att stå ensam i en verksamhet. Ett liknande förhållande råder i staden Pei-shui samt i köpingarna Hsing-shï-chen och Suen-chia-chuang. Att verksamheten detta oaktadt kunnat visa ett så godt resultat, betyder, dels att våra arbetare äro nitiska, dels att mycken skörd är mogen. Men hur skulle det inte kunna bli, om vi hade tillräckligt med goda arbetare att sätta in? Jag känner det som en mycket allvarlig plikt att lägga våra vänner i hemlandet på hjärtat som ett böneämne, att vi härute skola kunna få anställa flera infödda medarbetare. — Jag har nyss mottagit meddelande om att vår evangelist i Pei-shui (en man från ett välbärgadt hem) lär ha tröttnat på att stå ensam på stationen (med matlagning, gästemottagning och allt) och ämnar dra sig ur arbetet. Herren Jesus utsände

icke sina arbetare en och en. Vi borde också göra vårt bästa för att förse med kamrater sådana af missionen utsända, som stå ensamma i striden. Att den tid skall komma, hoppas vi innerligt, då den infödda församlingen själf skall kunna underhålla evangelisterna. Ännu kunna vi dock ej få mer än frivilligt arbete tidvis. Detta förslår dock alls intet, då det gäller att evangelisera sådana distrikt, där Herren just nu så särskildt verkar. Missionärer behöfvas ock alltför väl; våra krafter äro hårdt anlitade.

* * *

Från *Tungchow-fu* lämnar missionär *Nils Svensson* följande uppmuntrande meddelanden angående vårens stormöten:

Vår käre ordförande, Aug. Berg, var med oss vid stormötena både i Tungkuan och i Tungchow-fu. En mer än vanligt stor skara af utomstående var ock med. I Tungkuan hade vi bestämt oss för blott en dags möten. Men på grund af att så mycket folk kom med i synnerhet från staden, beslöto vi att ha predikan äfven påföljande dag. Också den dagens möten voro väl besökta. Ett mer än vanligt stort antal kvinnor kommo med på dessa möten, inemot 200. Lokalen var formligen packad med kvinnor af alla åldrar — mest af till åldern komna, hvarom deras kala hjässor buro vittnesbörd. Männen, som ej voro färre, höllo till utanför, där sittplatser bereddes dem under det till skydd mot solen uppsatta tältet. Lugn och stillhet rådde. Åhörarna formligen drucko in budskapet om frälsningen, och gummor och gubbar nickade så förstående till br. Bergs anförande...

Bibelkvinnan Kao hade varit i Tungkuan med omnejd c:a två månader. Hennes erfarenheter voro mycket uppmuntrande. I flera hem hade afgudarna kastats ut, och den sanne Guden skulle nu tjänas. Man bara känner, att krafterna räcka ej till; man kan ej ta vara på de intressen, som finnas. Vi måste bedja skördens Herre sända flera arbetare i sin skörd, ty *fälten hvitna.*

Evangelisten Chang Ien T'ien har varit och är till stor välsignelse. Han behandlar sjuka, och det drar folk till stationen och öppnar hjärtana. Som gammal stadgad kristen kan han äfven vara de troende till mycken hjälp.

Li Ching Hsin, en nyutexaminerad elev från Yuncheng, är jag äfven mycket nöjd med. Han är nitisk och trogen. När tillgångarna medgifva, har jag också en portvakt här. Därigenom bli evangelisterna fria, så att de kunna använda mer tid för gatukapellverksamheten samt till besök af de troende i deras hem.

* * *

I Tungchow-fu var äfven kapellet vid stormötet fyldt till sista plats. På söndags f. m. talade br. Berg. Herrens Ande förnams nära, och då efter predikan förfrågan gjordes, om någon ville bestämma sig för att följa Jesus, reste sig flera, både män och kvinnor, och uppgåfvo sina namn. Herren gifve dem nåd att helt taga steget ut! Vi få bedja därom.

* * *

I staden *Chao-I*, belägen omkring 40 li från Tungchow-fu, ha vi hyrt och reparerat en liten lokal och ha nu en evangelist därstädes. Ganska många komma till mötena om söndagarna. Jag har länge önskat få en liten fyrbåk i nämnda stad. Hjälpen mig nu bedja för arbetet där, att det må kunna fortsätta och själar vinnas för Herren!

* * *

Från vårmånadernas verksamhet i *Chiechow* berättar missionär *H. Tjäder* bl. a.:

I staden Üsiang hölls ett godt missionsmöte den 8—9 maj. Efter vittnesbördsmötet på aftonen ingingo 8 personer i nykterhetsföreningen. Dryckenskapen har i våra trakter de sista åren tilltagit i oroväckande grad, allt efter som opiet börjat blifva mer sällsynt.

* * *

I april inköptes det första större partiet virke för vårt nya kapell, och i juni företog jag en studieresa till Pingiang m. fl. orter för att utse modell till kapell och söka skaffa ritning till detsamma.

* * *

Tältpredikan fortgick sistl. maj på stora marknaden under 17 dagar. Tältet är nu af ålder nästan obrukbart, och f. n. hålla vi på att anskaffa ett nytt och större. Inalles medverkade 11 predikande bröder, och rätt stora skaror nåddes med evangelii ljud. Trenne unga män från Lingpao och Chüechow i Honan besökte flitigt tältet och *frågade,* när *evangelium skulle gifvas deras hemorter!*

* * *

Från *Mienchih* och *Jongning* meddelar missionär *Malte Ringberg:*

I Mienchih tog stormötet sin början på aftonen den 14 maj och afslöts på middagen den 17:e. Antalet deltagare var 200. Elfva män och sju kvinnor upptogos genom dop i församlingen. Flera af de nydöpta tillhörde Shih-ts'uen'-distriktet, och en del af församlingens öfverläggningar rörde frågan om tillgodoseende af de stora behofven därstädes. En egen lokal skulle anskaffas för en kostnad af 100 täl, och för detta ändamåls ernående tecknade de *utanför* distriktet boende 40 täl med hopp om att minst lika mycket skulle samlas under sommaren af de *inom* distriktet boende.

Enär de troendes och sökarnas barn äro flera i vår församling, än som lämpligen kunna rymmas i Mienchih missionsstations skola, skulle man försöka att snarast möjligt få en ny skola till stånd i Shih-ts'uen. Till lön åt läraren i denna skola skulle församlingen bidraga så långt ske kunde.

Mienchih gosskola har under våren haft 46 elever, af hvilka alla utom en underhållit sig själfva.

I flickskolan ha 14 elever erhållit undervisning.

* * *

En bibelklass för kvinnor hölls i Mienchih under fröken F. Hallins ledning den 5—17 april. Antalet deltagare var 28. Det var en stor hjälp för kvinnoarbetet och har visat flera uppmuntrande resultat.

* * *

De två kolportörerna uppehöllo sig under april och en del af maj i trakten af Shan-chow och Lingpao samt sålde 1,000 evangelier. Dessutom besökte under samma tid 4 extra bokförsäljare de stora marknader, som då aflöste hvarandra på olika platser.

* * *

Med *Jongnings* församling hölls stormöte den 23—26 april i byn Lü-chia-p'o med något öfver 100 deltagare. Fyra män och fyra kvinnor upptogos såsom nya medlemmar. Äfven här var man angelägen att samla till en egen lokal i staden, och tecknades för detta ändamål 25 täl att läggas till förut insamlade medel.

De troende i J. längta mycket efter en egen infödd pastor, som kunde representeras af alla och odeladt gifva sin tid åt dem. Svårigheten är att finna den lämplige mannen. Vi önska innerligt, att Herren måtte fylla detta behof och så föra församlingen framåt från den nuvarande periodiska lifaktigheten till ett tillstånd af permanent styrka och kraft.

* * *

Från *Honan-fu* meddelar missionär *O. Beinhoff:* Evangelisterna och ledarna inom distriktet sammankallades i slutet af juni till en evangelistkurs, en sådan, som hålles hvarje år. Fjorton hörsammade kallelsen, och vi höllo på i 20 dagar trots den stundom tryckande värmen. Kursen, som till följd af hettan ej kunde afslutas, fortsättes i oktober.

* * *

Om arbetet i *gosskolan* skrifves: Honanfu gosskola afslutade sin vårtermin den 23 maj. Det har varit en i allo fridsam och lyckad arbetstermin. Under den gudfruktige läraren Liangs ledning ha flera af gossarna fått goda intryck af hvad kristendomen innebär.

Brefafdelningen

Uanch'üen den 12 aug. 1915.

Kära vänner!

Jesus sade: "Min frid gifver jag eder!"

Det är så längesedan jag skref något, och mycket i arbetet har sedan dess varit egnadt att nedtrycka både sinne och krafter. Men när så är, är det så godt att få erfara kraften af dessa Jesu dyra ord: "Min frid gifver jag eder." Ja, under allt har det varit frid, och Jesus har hjälpt igenom i sjukdom och svårigheter af många slag.

Vi själfva ha under sommaren fått vara friska och krya, och jag har gjort en del bybesök. Det är särskildt besöken i fem byar, där jag aldrig varit förr, som jag ville berätta litet om.

Under det jag gjorde en resa i våras, träffade jag på en kvinna, som enträget bad mig besöka hennes by. Från den plats, där jag då befann mig, fanns ej någon körväg, endast gångstig. Jag lofvade henne därför, att då jag kom hit upp, skulle jag besöka hennes by, ty härifrån finnes bra körväg. Nu gick jag att infria mitt löfte. Ditkomna lyckades vi snart finna den omtalade kvinnan, som tog emot oss vänligt, men föreföll blyg och reserverad. Och det var ju ej så underligt, ty hon fick oupphörligt frågor sådana som dessa af folkskaran, som redan då hunnit samlas: "Hur känner du dem?" "Hvad vill de dig?" "Skall du börja följa utländingarna?" o. s. v. Hon förde oss emellertid snart in i hemmet, där vi fingo hälsa på hennes svärmoder, en liten rar, fryntlig gumma, själfva hjärtligheten. Vi blefvo genast goda vänner. Här samlades mycket folk. Ja, det blef riktig trängsel. Jag hade både evangelist och bibelkvinna med mig, och så delade vi på oss. Evangelisten skulle hålla till ute på gården och vi inne. Men nyfikenheten att få se utländingen var så stor, att jag snart måste ut i byn på en öppen plats. Där fingo vi under flera timmar för en stor skara villiga lyssnare förkunna det glada budskapet om Jesus. Vår nya bekantskap, den gamla frun, var outtröttlig i att visa oss vänlighet. Under det vi voro ute i byn, bar hon till oss té och aprikoser. Sedan bjödos vi på middag i hemmet, där vi nu hade tillfälle att tala med hennes sonhustru, som längtade att få höra om Jesus. Nu var hon ej längre blyg utan frimodig och glad vid sidan af sin hjärtliga svärmoder. Må Herren leda dessa båda kvinnor till sanningens fulla ljus!

De andra fyra byarna ligga nere på slätten, nära intill hvarandra. Denna gång hade jag två bibelkvinnor med mig. Vi började med den by, som låg längst bort. Vår kära fru Mao, som blifvit hjälpt från opiebegäret af Agnes Forsberg, och då äfven fattades af Herren, har sin dotter bortgift här. Det är alltid bra att ha en anknytningspunkt. Vi sökte därför upp henne, träffade till vår glädje fru Mao där och blefvo mycket vänligt mottagna. Men de unga makarna voro mycket nedtryckta af sorg; de hade nyligen förlorat sina två små gossar i difteri och hade endast en flicka kvar. Fru Mao är en sådan älsklig kvinna. Hon sade: "När det blir för svårt för dem, beder jag och läser för dem, och så tar jag fram min lilla sångbok och sjunger för dem, och då blir det litet bättre." Jag sade dem, huru lyckliga deras små barn nu voro hos Jesus, samt att om de helt förtröstade på honom, skulle de få återse sina små. Tanken på återseendet syntes hjälpa dem mycket. De lyssnade sedan länge till frälsningens budskap och ville lära sig bedja till Jesus. Flera kvinnor kommo också tillstädes och lyssnade uppmärksamt. Vi bjödos sedan på middag.

Därpå gingo vi till en annan kvinna i byn, hos hvilken en stor skara kvinnor samlades. Ja, det var ett riktigt kvinnomöte. Förutom en gammal man var det bara kvinnor. Här talade vi alla tre på en gång utan att störa hvarandra. Det var riktigt som en söndagsskola. Hvar och en hade sin klass omkring sig. Många syntes ifriga att klart och tydligt taga reda på allt. Den kvinna, som besöket gällde, hade hört evangelium för omkring 15 år sedan och kom ihåg ganska mycket af hvad hon då lärde sig.

Nu var det tid att resa hem, hvarför vi gingo tillbaka till fru Mao's dotter, där vi hade vår kärra. Medan vi varit borta, hade hemmets invånare grundligt undersökt mitt matpaket. Mina smörgåsar och i synnerhet våfflorna voro mycket märkvärdiga. Vid min återkomst kräfde detta en noggrannare förklaring, och sedan jag svarat på alla deras frågor, bjöd jag dem smaka på våfflorna, som de särskildt voro förtjusta i. De voro ju så rutiga och vackra. De åto dem äfven med god smak.

De unga makarna brukade båda röka opium, men nu bestämde de sig för att bedja Jesus om hjälp från den lasten och följa honom, som den kära fru Mao så mycket hade berömt för dem.

Vi reste nu till nästa by. Här kände vi ingen, så vi talade ute på gatan en lång stund för mycket folk och fingo sälja mycket böcker. När vi reste, bådo de oss enträget att snart komma igen. Det var redan sent, och vi hade ett godt stycke väg till den plats, där vi skulle hvila öfver natten. Inkomna i en hålväg mötte vi två stora kärror, lastade med bomull. Mulåsnan för den främsta kärran hade fallit omkull, och de kunde ej få upp henne. Vi hade ingen utsikt att komma fram utan måste nu backa ett långt stycke. Det tog öfver en timme, innan vi kunde komma ut ur hålvägen. Vi fingo åka länge i mörkret, men allt gick bra den återstående delen af vägen.

Följande dag voro vi så tidigt uppe, att jag före kl. 6 hade packat min kärra. Under tiden lagade bibelkvinnorna risvälling, hvilket tillsammans med bröd och grönsaker gaf oss en god frukost. Därefter anbefallde vi oss i Guds hand och voro så färdiga för en ny dags arbete.

Vi besökte nu byn nr 3. Här kände vi en kvinna, som var släkt med en af våra evangelister. Äfven i detta hem blefvo vi mycket väl mottagna. Ja, körkarlen fick t. o. m. både foder och vatten för sina djur, en icke liten vänlighet. Till följd af den långvariga torka, som i början af sommaren var rådande, kostade nämligen en börda vatten 200 kash, mer än en mans dagspenning. I detta hem voro far och mor slafvar under opiet till stor sorg för barnen, som alla tycktes vara präktiga människor. Vi pekade på Jesus för dem såsom deras enda räddning. Äfven här samlades mycket folk, och vi fingo tala om syndares Vän till många, som syntes mottagliga. Därefter gingo vi ut på gatan, där vi inom en kort stund hade flera hundra personer omkring oss. Det var stor trängsel, och vi blefvo allt emellanåt störda af häftiga barnskrik. Vi sjöngo då en kör, och strax hade vi gehör igen. Folket lyssnade så uppmärksamt, och vi fingo sälja mycket böcker. Många ville lära sig att bedja. Sedan vi talat en lång stund, var tiden inne för afresan. Vårt värdfolk, som följde oss ut till kärran, förklarade vid afskedet: "Kom ihåg, att vi nu skola ha umgänge med hvarandra."

Vi reste nu till nästa by och stannade där på en öppen plats. Snart kom man ut med bänkar åt oss att sitta på, och så bjödos vi på té. Äfven här liksom på de öfriga platserna var det mycket folk och barn i stor myckenhet. Sedan vi talat en lång stund till folket, sade jag: "Nu är det barnens tur". Och de små voro ej sena att lyssna till. I en hast voro de alla framme. Jag sjöng för dem: "Jesus älskar mig, jag vet", och lät dem upprepa kören flera gånger, tills de kunde den. Sedan frågade jag: "Hvem vill nu säga: 'Jag vill älska Jesus?'" De sågo på hvarandra under djup tystnad, men till sist tog en liten 11-åring mod till sig och sade: "Jag vill älska Jesus", och snart hördes flera små röster instämma. Ack, huru längta vi ej att se Kinas små barn vunna för Herren! Sedan vi samtalat med folket ännu en stund, reste vi hem med tacksamma hjärtan för all Herrens godhet mot oss.

Nu i dagarna har här firats en stor afgudafest. Då ha flera af våra troende varit här och hjälpt till att predika. Vi ha haft fullt hus i flera nätter. Den plats, där vi bo, är ej så rymlig, så vid ett sådant tillfälle får ingen ha stora fordringar. Jag har också haft ett par snälla troende kvinnor här några dagar, för att de skulle få litet undervisning. Må det bli dem till hjälp och välsignelse!

Nu är tiden tillända, och vi äro glada att få återvända hem till Ishih.

Vi bedja om edra fortsatta ifriga förböner.
Med kära hälsningar till alla vänner.
Eder i Jesus tillgifna

Anna Hahne.

Oförgänglig pärla.

En af Kinas kristna kvinnor.

Forts. fr. n:r 19.

Detta var fru Lüs eget vittnesbörd. Och missionärerna kände från den stunden ingen oro för henne. Hennes omvändelse var liksom aposteln Pauli en *genomgripande förvandling*, och liksom han började hon strax att frimodigt vittna om sin Frälsare och hvad han gjort med henne. Alla, som sågo och hörde henne, förundrade sig och kunde ej förstå, hvad som verkat en så stor förändring. Om och om igen måste hon upprepa den underbara berättelsen om sin omvändelse, och den gjorde djupt intryck på många. Ledarna för vegetarianerna kommo gång på gång än med böner, än med hotelser, för att söka vinna henne tillbaka. Men hon förblef fast och bekände frimodigt, att det var Gud, som kallat henne, och att det var genom hans allsmäktiga kraft, hon brutit med det gamla och funnit frälsning i Jesus Kristus. Under det de hotade och bannade, förblef

hon lugn och vågade till och med uppmana dem att tro på Kristus. Men då blefvo de ursinniga och förbannade henne.

Fru Lü tillväxte dag för dag i Kristi kunskap. Hon lärde sig läsa och började snart undervisa andra. Omkring sex månader senare döptes hon och hennes man till Faderns, Sonens och den Helige Andes namn. De återvände till sitt hem, fulla af fröjd i Herren och af åstundan att lefva för honom, som dött för dem.

Tjänande Herren med fröjd.

Som makarna Lü's bostad gränsade till kapellet, fingo de många tillfällen att tjäna, hvilka de ock troget begagnade. Om ett möte bevistades af någon nykomling, som icke kände till regeln, att hvar och en måste medföra middag åt sig, brukade Lüs inbjuda honom till sitt hem, "för att han skulle känna sig hemmastadd från första början", och de gjorde detta på ett så grannlaga sätt, att nykomlingen ej fick känna det, som om han mottoge ett barmhärtighetsbevis. Om det började snöa eller regna någon söndag, sedan de kristna hade samlats, plägade makarna Lü öfvertala dem att stanna och äta middag hos dem. "Då", — sade de på sitt stilla, vänliga sätt — "få vi vara tillsammans på eftermiddagsmötet". Om någon uttryckte fruktan, för att de offrade för mycket, svarade de glada: "Ack, vi göra det så gärna. Vi afskilja hvarje år ett par säckar ris för detta ändamål." Och den Gud, som aldrig förgäter en kärleksgärning, gjord för honom och hans sak, han lönade dem och skall alltfort löna dem efter sin härlighets rikedom i Kristus Jesus.

Då de efter ett års förlopp tillfrågades, om något fattades dem, svarade de, att de vid årets slut haft ett större öfverskott än vanligt. Nästa år ökades detta öfverskott. Är icke detta ett påtagligt bevis för, hur Gud uppfyller sitt löfte: "Söken först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall allt detta därjämte tillfalla eder"? Matt. 6: 33. Under ett af de första åren efter sin omvändelse anlitade makarna Lü en skara arbetare för en nybyggnad och några reparationer. Då lördagen kom, blef frågan, hvad som skulle göras med dessa män på söndagen. De förklarade nämligen, att de måste fortsätta att arbeta eller också göra några dagars uppehåll, efter som de icke kunde börja arbeta på annat håll blott för en dag. Efter någon tvekan sade fru Lü till sin man: "Låt oss gifva dem deras lön och mat på söndagen så väl som de andra dagarna men säga dem, att de icke behöfva arbeta, så kanske några af dem bli villiga att gå med till kapellet." Några af arbetarna voro också med på mötena och lyssnade uppmärksamt; andra åter gingo till téhusen. Då de där tillfrågades, hvarför de icke arbetade, och hur de kunde ha råd att förlora sin dagspenning, svarade de:

"Herr Lü, som vi arbeta hos, ger oss mat och lön, alldeles som om vi arbetade för honom hela dagen."

(Forts.)

Kvinnan och missionen.

Under de senaste decennierna ha de på Herren troende svenska kvinnorna mer och mer börjat inse, att det är deras oafvisliga plikt och härliga förmån att föra sina icke kristna systrar till Frälsaren. Några, fastän ännu allt för få, ha gått ut med fridens evangelium, medan andra här hemma stå underhållande, stödjande, förebedjande. De tillhöra olika organisationer. Men som arbetet i stort sedt är *ett*, har det på skilda håll uppstått en längtan efter ett närmande, dels för ett utbyte af gjorda erfarenheter, dels för ett kraftigare främjande af missionsintresset bland de många svenska kvinnor, som ännu stå likgiltiga inför vår tids stora missionsuppgifter. Ett sådant närmande har nu kommit till stånd i och med bildandet af *Subkommittén för främjande af missionsintresset bland kvinnor.*

Initiativet till denna sammanslutning har tagits af Svenska Kvinnors Missionsförening. Denna föreening hade på förslag af Årstakommittén vid Baltiska utställningen i Malmö 1914 med biträde af de flesta svenska missionsorganisationerna anordnat en utställning kallad "Kvinnan i missionen". Detta företag väckte intresse, och från flera håll uttalades önskan om fortsatt samarbete. För att kunna möjliggöra ett sådant hemställde nämnda missionsförenings Centralstyrelse till Allmänna Svenska Missionskonferensens Arbetskommitté att taga i öfvervägande, huruvida det kunde anses vara gagneligt för missionssaken att tillsätta en särskild kvinnlig arbetskommitté med centrum i Stockholm. Förslaget bifölls, en subkommitté utsågs, och instruktioner antogos vid arbetskommitténs sammanträde den 11 juni 1915. Ur meddelandet härom anföra vi följande.

"Kommittén är tillsatt af Allmänna Svenska Missionskonferensens Arbetskommitté och består af 7—9 medlemmar, hvilka väljas så, att de kunna anses representera kvinnorna inom så många organisationer som möjligt.

Kommittén har till syfte att bereda svenska kvinnliga missionärer af olika organisationer och kvinnor, som i hemlandet stödja missionen, tillfälle att lära känna hvarandra, hvarandras arbete och arbetsområde samt utbyta erfarenheter till främjande af verksamheten för deras gemensamma och särskilda uppgifter.

Dessutom bör kommittén vidtaga åtgärder för att inom kretsar, som hittills icke tagit verksam del i missionen, sprida kännedom om och intresse för densamma, exempelvis genom anordnande af särskilda föredrag för kvinnor m. m. Härvid bör största möjliga hänsyn tagas till de bestående missionsorganisationerna.

Till medlemmar och funktionärer i Subkommittén utsågos af respektive organisationer föreslagna personer. Dessa äro:

Ordförande: Fröken *Lotten Reutersköld*, v. ordf. i Svenska Kvinnors Missionsförenings lokalafdelning i Stockholm, repr. Svenska Kyrkans Mission och Svenska Jerusalemsföreningen. Suppleanter: Fru *Maj Björck*, repr. för Svenska Kyrkans Mission, och:

Fröken *Gertrud Aulén*, repr. Svenska Jerusalemsföreningen.

Vice ordf.: Fröken *Emma Beskow*, repr. Svenska Missionen i Kina. Suppl.: Fröken *Sigrid Storckenfeldt*. *Sekreterare:* Fröken *Anna Bæckman*, repr. Kvinnliga Missionsarbetare. Suppl.: Fröken *Ulla Scharp*. Fröken *Ina Rogberg*, ordf. i föreningen Vänner till Zenanamissionen, repr. Evangeliska Fosterlandsstiftelsen. Suppl.: Fröken *Elisabeth Lindberg*. Fru *Anna Fredén*, repr. Svenska Missionsförbundet. Suppl.: Fru *Rut Walfridsson*. Fru *Anna Hedström*, repr. Svenska Metodistkyrkans Missionskommitté. Suppl.: Fru *Hilma Schwartz*. Fru *Anna Peterson*, Göteborg, repr. Lärarinnornas Missionsförening. Suppl.: Fröken *Carolina v. Vegesack*, Stockholm. Fröken *Emma Lagerberg*, repr. Israelsmissionens kvinnliga Vänner. Fru *Ester Rundbäck*, Jönköping, repr. Svenska Alliansmissionen.

Den 30 sistl. sept. höll Subkommittén för främjande af missionsintresset bland kvinnor sitt första sammanträde i Stockholm. De beslut, som då fattades, afsågo hufvudsakligen att klargöra riktlinjerna för det gemensamma arbetet. Ett förslag af Arbetskommitténs sekr. antogs. I detta bestämmes:

1) att Subkommitténs medlemmar under den närmaste tiden sammankomma regelbundet t. ex. en gång i månaden för att taga del af hvarandras arbete och organisationer, hvarvid en eller ett par redogöra för sitt arbete;

2) att gemensamma möten för kvinnor anordnas för att intressera kvinnorna för hvad af kvinnan redan är utfördt i missionsarbetet, samt hvad af henne kräfves. Ett dylikt möte borde ordnas först i hufvudstaden och därefter liknande möten ordnas i andra städer, t. ex. Göteborg;

3) att på den stundande Allmänna Svenska Missionskonferensen kvinnomöten ordnas.

En af lärarinnor uttryckt önskan att i Stockholm få till stånd ett lånebibliotek af missionslitteratur meddelades och beslöts att anordna ett sådant med lämplig litteratur från de olika organisationerna. I samband därmed meddelades, att Lärarinnornas Missionsförening förbereder utgifvandet af för lärare afsedda böcker rörande svensk mission i Indien, Afrika och Kina. Den första utkommer redan före jul. Likaledes meddelades, att öfverlärare Ax. Blomquist m. fl. på uppdrag af Allmänna Svenska Missionskommittén utarbetat en "Nyckel" till den vid missionskonferensen utgifna religions- och missionskartan. Denna nyckel innehåller uppgifter om de olika svenska missionerna och lämnar f. ö. sådana upplysningar, som äro behöfliga vid missionsundervisningen i skolorna.

Må nu Han, som sade, "På det att de alla må vara *ett*", välsigna Kommitténs arbete! Må därigenom förståelse och nitälskan främjas och ett varmare intresse väckas för vår missionsgärning bland icke kristna kvinnor!

Anna Fredén.

Bedjen för missionärerna! Skrifven till missionärerna!

Personliga meddelanden.

Lilla *Elsa Dorothy Birgitta Beinhoff*, född den 12 dec. 1914, kallades den 19 september 1915 till det eviga hemmet.

Herren själf hugsvale de sörjande föräldrarna!

Hans stjärna i Östern.

Missionskalendern "Hans stjärna i Östern" har i dagarna utkommit i sin 12:e årgång, rikt illustrerad och med många tilltalande bilder från missionsfältet. Vi få bl. a. målande skildringar af ledarekonferenserna och tältpredikan i Kina, af K. F. U. M.-arbetet därute och af det mångahanda, som kommer på en stationsföreståndares lott. Många uppmuntrande meddelanden lämnas ock om hur Guds rike går fram därute, och hur nåden förvandlar förut förmörkade hjärtan och lif. Om "Gamle Feng" t. ex. torde ingen kunna läsa utan att af hjärtat prisa Gud. — Af stort intresse är äfven en skildring från Svenska Bibelinstitutet vid Hagaberg af en f. d. elev.

Vårt hopp är, att kalendern äfven i år skall med kärlek mottagas bland missionens vänner samt stärka sambandet mellan missionsarbetarna och hemförsamlingen.

Priset är 1: 25 för klotband, 1 kr. för kart. ex. och 75 öre för häftadt ex. med 25 % rabatt, när minst 5 ex. samtidigt köpas eller rekvireras på missionens expedition, 55 Drottninggatan, Stockholm C.

S. M. K:s höstmöte

äger rum sönd. den 7 november i Betesdakyrkan. På f. m. kl. 11 föredrag af rektor *J. Rinman* m. fl., på e. m. af missionär *Rikard Andersson* m. fl.

Missionens vänner önskas hjärtligt välkomna.

FÖRSÄLJNING

anordnas af syföreningarna för Svenska Missionen i Kina tisd. den 7 dec. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåfvor mottagas tacksamt förutom på S. M. K:s exp., Drottninggat. 55, 2 tr., af

Fru *Maria Berg*, Handtverkaregat. 28, 1 tr.

Frkn. *M.* och *N. Cavalli*, Kungsträdgårdsgat. 22, 3 tr.

Fru *Bell Fries*, Barnhusgat. 10, 3 tr.

Fru *Mina Johansson*, Grefturegat. 31, 1 tr.

Frk. *Tekla Liljeqvist*, Malmskillnadsgat. 31, 1 tr.

Frökn. *A.* och *L. Schön*, Skeppsbron 28, 3 tr.

Fröken *Thyra Sandstedt*, Östermalmsgat. 64, 5 tr.

Fröken *Emma Beskow*, Sturegat. 56, 4 tr.

Fru *Isabel Faxe*, Birger Jarlsgat. 15, 3 tr.

Fru *Elin Holmgren*, Gref-Magnigat. 17 B., n. b.

Fru *Elisabet Landgren*, Kammakaregat. 8, 3 tr. ö. g.

Fru *Olga Magnusson*, Äppelviken.

Fröken *S. Storckenfeldt*, Engelbrektsgat. 6 A, 2 tr.

Fru *Elisabeth Tham*, Engelbrektsgat. 21, n. b.

Fru *Elvine Weinberg*, Karlstad.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1915.

N:r 22 Årg. 20. 15 NOVEMBER 1915. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare om. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Drottninggatan 55.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Stor är Herren. — Det allra härligaste. — Brefafdelningen. — Personliga meddelanden. — Bibeln i Kina. — Oförgänglig pärla. — För våra unga missionsvänner. — Redovisning. — Insända böcker. — Missionärernas adresser. — Bokanmälan. — Hans stjärna i Östern. — Försäljning.

Stor är Herren.*

Såsom inledningsord vill jag angifva några tacksägelseämnen med afseende på missionsarbetet i Kina.

1) må vi med förenade hjärtan tacka Gud, för att hans tjänare få arbeta i frid därute. Medan oro och strid råda i snart sagdt hela världen, få de våra därute i lugn och ro förkunna Jesu Kristi evangelium för Kinas folk. Detta är en oändligt stor nåd.

2) skola vi tacka Gud, för att missionens arbetare röna en sådan vänlighet från alla samhällsklasser därute, att de hafva ynnest bland allt folket. Meddelanden härom ingå både från vårt eget och från andra missionsfält. Vi hade nyligen ett vittne här, missionär Lutley, tillhörande Kina Inlandmissionen. Vid hans genomresa frågade jag, om han trodde, att vi ännu någon tid skulle få behålla den ynnest, som vi verkligen åtnjuta från Kinas ledande män och folk, och han svarade: "Det tror jag." Det är en oändligt stor Guds gåfva, som häri är oss gifven, men som också medför ett stort ansvar. Det är gripande att höra våra missionärer skildra hurusom folket, när de komma ut till rent hedniska byar, som de aldrig förr besökt, icke blott gifver sig tid att lyssna till hvad de hafva att säga, utan tänker på dem i kärlek, så att de bära ut mat och frukt till dem, samt inbjuder dem att komma åter. Så har det icke alltid varit.

3) är det en stor uppmuntran för Jesu budbärare därute att se, att hvad de så ut, icke alltid plockas bort. Vi hafva nyligen till vår glädje hört om en kvinna, som för åtta år sedan hade hört evangelii budskap och sedan varit alldeles beröfvad all möjlighet att få höra mer, men som under dessa åtta år troget burit det lilla, hon fått i sitt hjärta utan att glömma det och därigenom fått en innerlig längtan att få höra mer. Om en annan hörde vi berättas, att hon i femton år gömt på ett vittnesbörd utan att glömma det. Det är stort, när ordet så får blifva *kvar* i människors hjärtan, och det bör uppmuntra och sporra oss att ännu flitigare än hittills se till, att ordet kan bli utsådt därute.

4) är det uppmuntrande att höra, hvilken villighet att lyssna till evangelium, som förefinnes i Kinas bygder. Det visar sig, när våra syskon komma ut till platser, där evangelium aldrig förut varit förkunnadt. Stora skaror kunna då samlas för att lyssna till budskapet om Jesus. Och det visar sig om söndagarna, då många samlas till de regelbundna mötena för att höra Guds ord. Våra bröder och systrar därute hafva gång på gång låtit oss veta, att deras samlingslokaler äro alldeles för små. På flera platser är det så, att vid mötena få endast hälften af åhörarna plats inne, medan den andra hälften under gudstjänsten får stanna ute på gården. Det är stort att se, att de äro villiga att komma, fastän de hafva det så obekvämt, men må det blifva oss angeläget att gifva dem lokaler stora nog, där de kunna samlas! Må vi särskildt bedja Gud om fyllandet af detta behof!

* Inledningsföredrag af missionär *E. Folke* vid S. M. K:s höstmöte i Betesdakyrkan i Stockholm söndagen den 7 nov.

5) har det varit ett glädjeämne för oss att höra, huru särskildt de unga män, som i S. M. K:s seminarium utbildas till lärare och predikanter, begagna alla tillfällen de erhålla, att bära personligt vittnesbörd om sin frälsare, särskildt om söndagarna, både ute på landet och inne i staden. Det är så godt, när man känner, att det är kärlekens drifvande kraft, som gifver sig uttryck hos våra kinesiska syskon. Ja, detta är mer uppmuntrande än något annat. Vi få på så sätt *missionärer*, som fostras och utsändas af missionens Herre icke blott från vårt svenska folk utan också från våra kinesiska syskon, och vi tacka Gud därför.

6) har det varit stort att höra, att Guds Ande haft rum i skolorna. Vi veta, att skolorna kunna hafva en tendens att uttorka. Men som svar på bön hafva vi fått se, att så icke har skett, utan att Guds Ande kommit in, att det har varit djup rörelse både bland barn och unga, och att många hafva lämnat sina hjärtan åt Gud. Våra kinesiska bröder bruka säga om de unga: "De skola efterträda oss såsom Jesu Kristi vittnen bland vårt eget folk." Vi hafva nått fram till den tid, då evangelium har blifvit en drifvande kraft i mångas hjärtan, så att de icke kunna låta bli att vara Jesu vittnen. Missionär Lutley gaf härpå ett talande exempel. Han sade: "Vi hafva i Tientsin en hög ämbetsman med tao-tais rang, d. v. s. han står närmast provinsguvernören. Denne man har upprättat en stor skola, ordnad efter regeringens föreskrifter, där unga män skola uppfostras till blifvande ämbetsmän, och han är så fylld af nit och af Guds Ande, att han riktigt brinner af längtan att icke blott få se hela denna ungdomsskara lämna sig åt Gud, utan att också folket rundt omkring i den staden, ja, hela hans folk, måtte lära känna kraften af Jesu Kristi evangelium.

7) Vi hafva f. n. i vår missions tjänst 111 infödda män och kvinnor. Vi kalla dem våra "medhjälpare", och de äro det i sanning. Dessa hjälpa oss på sina knän i bön. De bland Kinas folk, som hafva kommit till tro på Jesus Kristus, älska att böja sina knän. Det synes ännu vara samma behof hos dem, som jag minns, att det förefanns den första tiden af min vistelse i Kina och som på mig gjorde ett så djupt intryck. Jag minns, att jag satt i mitt rum och läste kinesiska — och det var en torr sysselsättning. Men allt emellanåt öppnades dörren, och in kom någon af de troende från landet. Sedan han helt kort hälsat, böjde han sina knän och tackade Herren Jesus för hans nåd. Och detta gjorde, att de torra studietimmarna blefvo fulla af glädje och lif. Det var som om friska källor sprungo upp dag efter dag. Och jag tror, att samma ande finns kvar hos många af de våra ännu i dag. Det är därifrån välsignelse skall komma. Vi må således tacka Gud för våra medhjälpare.

8) Vi skola också tacka Herren för alla dessa, som *frivilligt* äro med i Herrens tjänst, och de äro icke få. Jag minns en sådan man. Jag mötte honom en dag ute på en väg. Han kom gående med en påse kastad öfver axeln och såg så lycklig ut. Jag frågade honom, hvart hans väg ledde, och fick till svar: "Min väg bär till marknaden där och där." "Hvad skall ni göra där?" "Jag skall vittna om Gud. Jag har ett par dar lediga, och då tänkte jag, att jag skulle använda dem på detta sätt. Jag vet, att till denna marknad samlas flera, som vilja vittna om Gud, och då vill jag vara med och hjälpa dem."

9) Vi hafva också det tacksägelseämnet, att Gud i sin stora nåd har öppnat väg för så många af de våra att kunna resa tillbaka till Kina, och att så många af våra missionärer under dessa för missionen så gynnsamma tider få stå i arbetet därute. Vi hafva för närvarande icke mindre än 43 på fältet: Gud har äfven bevarat dem vid hälsa. Det såg ut, som skulle ett par alldeles duka under, men Gud har i sin nåd åter rest upp dem, helat dem från deras sjukdom och gifvit dem ny kraft.

Vi lefva inom den tids gräns, som Kinas vicepresident för några år sedan angaf såsom den viktigaste af alla tider i Kina. Han yttrade ungefär följande: "Må de missionerande sällskapen komma ihåg, att under dessa fem år, som komma, är det Kinas tid att få höra evangelium, och att Kina aldrig mer får en sådan tid!" Må vi tacka Gud, att vi hafva en så öppen dörr. Det berättas om de kristna i Jerusalem, att när de hörde, hvilken väldig dörr Gud hade öppnat i hednavärlden, prisade de Gud, ty hans namn var för dem dyrbart. Hvarje Jesu vän längtar efter att förhärliga sin Frälsare och göra honom känd för så många som möjligt.

Gud gifve oss nåd att så utföra vår missionsgärning därute i Kina, att människor böja sina knän och gifva lof, ära och pris åt honom, som är det värd, vår Frälsare, Jesus Kristus! Amen.

Det allra härligaste.

"Det underbaraste i Bibeln" sade en gammal kines, som tre gånger läst igenom den Heliga Skrift från pärm till pärm, "synes mig vara, att det är möjligt för en människa att blifva ett den Helige Andes tempel. Ja, för mig är detta det allra härligaste."

Brefafdelningen

I ett enskildt bref, dateradt Yuncheng den 4 oktober, skrifver missionär *Carl Blom:*

Nu äro vi åter här. Kommo i förgår, lördag middag, efter en ilresa från Shanghai, där vi blott stannade länge nog för att få pass. Vi anlände till Shanghai på dagen tre veckor efter afresan hemifrån.

Vi träffade Beinhoffs, som kommo hem från Chikongshan på kvällen samma dag, vi anländt till Honanfu. De saknade ju sin lilla flicka och voro själfva ganska medtagna. Vi stannade i Honanfu öfver en natt. Sedan träffade vi vännerna i Singan i förbifarten samt Ringbergs i Mienchih. De följde oss de två svenska mil, som järnvägen nu går väster om deras stad. Vid ändstationen fingo vi mulåsnor och bärstolar för oss och fröken Wibell, som efter Maria Petterssons ankomst flyttar uppåt norr igen, och reste så samma dag vidare, nu på landsvägen. Det var varmt — mycket varmare, än det varit där hemma någon gång i sommar. Men resan gick bra och fort. Visserligen höll det på att gå illa på resan utför berget sista morgonen. Men Herren höll sin hand öfver oss. Muldrifvarna gingo en genväg, obeskrifligt brant, krokig och klippfylld. På ett ställe skulle föraren undvika en trång tvärsväng genom att gå öfver ett klipputsprång, men vid nedstigandet var kröken för tvär. Bakmulan föll och hela ekipaget slängdes ned i hålvägen. Frammulan föll, ena bärstången bröts tvärt af, och där lågo vi alla tre huller om buller men oskadda. Jag kröp ut och plockade fram Majastina och Ethel. Sedan spjälkades den brutna bommen nödtorftigt, så att den tomma bärstolen kunde forslas ned för berget till en annan by, dit vi gingo till fots, och där en ny bom efter något dröjsmål anskaffades, och så fortsattes resan.

Här i Yuncheng funno vi Augusta Berg liggande i nervfeber. Hon hade sjuknat dagen efter sedan Ester rest till sin nya station, Hoyang. Ester sändes snart nog efter igen och ankom i går kväll. Det synes vara ett mildt feberanfall, Augusta fått, men det behöfver naturligtvis skötas. August har ju fullt upp att tänka på ändå. —

Så tillägger fru Blom: Det känns, som om vi aldrig hade varit härifrån; men nu ha vi för en tid tillräckligt arbete med att försöka komma i ordning.

Personliga meddelanden.

Flera sjukdomsfall ha den senaste tiden inträffat i *Yuncheng.*

Såsom redan nämnts i missionär Bloms bref, låg fru *Augusta Berg* vid hans och hans hustrus ankomst sjuk i nervfeber.

Enligt ett några dagar senare afsändt meddelande hade lilla *Majastina* och missionär *David Landin* insjuknat i dysenteri, och voro fru *Ethel Blom*, fröken *Fredrika Hallin* och fru *Sekine Sandberg* mer eller mindre dåliga. — Stormöte var i dagarna utlyst.

Fru Augusta Berg var, enligt en senare ankommen underrättelse, Herren till pris, på bättringsvägen.

Gemensamt få vi nu bära fram våra kära sjuka syskon inför den store Läkaren, som ömmar för all de sinas nöd.

Bibeln i Kina.

Brittiska och Utländska Bibelsällskapet har nyligen utsändt sin årsredogörelse. Den stora officiella rapporten ger en väl ordnad öfversikt öfver Bibelsällskapets verksamhet i alla delar af världen. Intet kan vara mer uppmuntrande i denna så djupt sorgliga tid än att veta, att förlidet år öfver tio millioner biblar och bibeldelar spriddes blott och bart genom detta sällskap. År 1900 spriddes fem millioner ex., och först för fem år sedan hade antalet stigit till sex millioner.

Af redogörelsen framgår vidare, att den Heliga Skrift nu är tryckt på icke mindre än 487 olika språk. Nio nya språk hafva under det gångna året för första gången blifvit lyckliggjorda med Guds ord. Och hvilken trösterik tanke är det icke under dessa sorgens tider att veta, att "Guds ord icke är bundet"!

Vända vi oss till Kina, så finna vi, att spridningen af den Heliga Skrift där öfverträffar alla hittills uppnådda resultat, eller att den med 477,157 ex. öfverstiger föregående års spridning. Totalsumman utgör 2,659,839 ex. I rundt tal erhållas följande siffror, om vi taga med de två andra bibelsällskap, som i Kina arbeta i samma syfte:

Brittiska och Utländska Bibelsällskapet	2,660,000 ex.
Skotska Bibelsällskapet	1,578,000 „
Amerikanska Bibelsällskapet	1,973,000 „
S:a	6,211,000 „

När vi besinna, att det är jämt hundra år, sedan d:r Morrison afslutade tryckningen af Nya Testamentet på kinesiska, äro dessa siffror i sanning uppmuntrande. Vi tacka Gud och fatta mod.

Oförgänglig pärla.

En af Kinas kristna kvinnor.

Forts. fr. föreg. n:r.

"Nå, det var då besynnerligt. Herr Lü har ju alltid varit rädd om både tid och pengar."

"Det är sant, men han och hans hustru säga, att de icke vilja synda mot sin Gud genom att låta oss arbeta för dem på söndagen."

"Jesusläran är verkligen god. Det måste vara värde i den."

Så resonerade folket, och genom sin fasta och visliga vandring med Gud vunno makarna Lü allmän aktning och förtroende. Det var till dem, grannarna vände sig i sjukdom och bekymmer, räknande på deras hjälp och förböner.

Fru Lü begagnade troget alla tillfällen att vittna, och icke få dyrbara själar hafva genom henne förts till Kristus. Under en svår sjukdom, som bragte henne nära dödens portar, mognade hon alltmer och skickliggjordes för Herrens tjänst. Ofta, då hon gick ut för att handla i staden, hände det, att någon handelsman eller dennes hustru bad henne: "Sitt ned och berätta oss något om Jesus-läran, så kunna vi göra upp affärerna sedan!" Hon samtyckte med glädje, och så berättade hon på sitt behagliga sätt och med öfvertygande ord om Kristi kärlek, och hvad han gjort för henne. Många kommo också till hennes hem för att få höra det glada budskapet. Fru Lü förlorade ej modet, då de icke genast trodde. "Jag undrar ej på att ni har svårt för att tro", brukade hon säga. "Det var på samma sätt med mig. Ingen makt på jorden kunde ha förmått mig att lämna den gamla vägen, men Guds underbara nåd förmådde det, och samma makt skall också föra er in i hans rike."

Många starka motståndare till evangelium uppsökte fru Lü för att tvista med henne, vissa om att deras världsvishet skulle draga hån och skam öfver henne och hennes tro. Men stilla och visligt bragte hon dem alla till tystnad, än genom slående bevis, än genom att helt enkelt berätta om sin omvändelse. Herren gaf henne i sanning ord och visdom enligt sitt löfte i Luk. 12: 12.

En gång strömmade en mängd folk till Kucheng för att tillbedja en ryktbar afgud, som förts på besök till staden. Många af dem voro främlingar, som ville bese allt sevärdt, bland annat "Jesussalen". För tillfället funnos inga missionärer och ingen infödd predikant på platsen. Då fru Lü såg skarorna komma, erinrade hon sig de ord, hon på morgonen läst i sin lösensbok: "Tala och tig icke, ty jag har mycket folk i denna stad". Det var, som om hon hört Guds egen röst, och hon svarade gladt: "Ja, Herre, om du vill, att jag skall vittna, så skall jag sätta allt annat arbete å sido och arbeta för dig dessa dagar." Och under tre eller fyra dagar vittnade hon från morgon till kväll för alla kvinnor, som kommo, på det att hvar och en måtte få höra det glada budskapet och föra det med sig till sin hemtrakt. Hon brukade på sitt friska sätt säga: "Jag är villig att arbeta för Herren, äfven om det skulle innebära stor förlust, men Herren låter mig icke förlora något. När jag gifver min tid åt honom, hjälper han mig ofta att få något arbete, som ersätter allt hvad jag förlorat. Jag hade under en vecka användt all min tid till att förkunna evangelium, och på lördagen kom en person och bad mig laga ett par skor. Det var ett svårt arbete, som inte hvem som helst kunde göra. Jag åtog mig det och förtjänade därigenom på en dag 100 kash, då andra förtjäna blott 20 eller 30 kash om dagen."

Delaktiga i Kristi lidanden.

Det var dock icke endast uppmuntrande erfarenheter, makarna Lü fingo göra. Såsom Kristi efterföljare blefvo de delaktiga i hans lidanden och hånades och förkastades af världen. Förföljelser, hotelser, ja, till och med förbannelser kommo dem till del, men då de, som uttalade dem, blott fingo saktmodiga svar och vänlighetsbevis till gengäld, blygdes åtminstone de bättre bland dem snart och lämnade makarna Lü i fred. Herren stod dem bi och tillät icke motståndarne att gå ett steg längre, än han utstakade.

När de årliga teaterföreställningarna skulle hållas i Kucheng och alla invånarna måste lämna bidrag till bestridande af utgifterna därför, kommo insamlarna också till makarna Lü's hem. Naturligtvis vägrade dessa, sägande, att de hade lämnat afgudadyrkan och ej vidare kunde gifva bidrag till teatern. Insamlarna gingo ursinniga sin väg men kommo tillbaka nästa dag och flera följande dagar. De fingo dock för hvar gång återvända tomhändta. I sådana fall, då någon vägrar att lämna pengar, bruka insamlarna med våld taga bord, stolar och husgerådssaker dels till användning vid skådespelen, dels till försäljning för att så få ersättning för de pengar, som ej gifvits frivilligt. Insamlarna hotade nu icke blott att tillgripa detta medel utan ock att öfverfalla makarna Lü med hugg och slag. Men Herren behöll sina barn lugna och glada och gaf dem nåd att helt stilla svara: "Om I viljen taga våra bord och stolar, så kunna vi icke hindra er, och om I viljen slå oss, så kunna vi icke heller göra något åt det. Men vi gifva inga pengar till skådespelen, emedan det strider mot vårt samvete och vi icke vilja synda mot Gud." Dessa ord kommo några af fienderna att blygas, och dessa hindrade de öfriga att gå längre. Makarna Lü lämnades i fred, prisande Herren, som åtagit sig deras sak.

Men följande år vid tiden för teaterföreställningarna uppträdde den fientliga delen af befolkningen hotfullare än någonsin, och makarna Lü jämte andra kristna voro nu nära att förlora modet. De började se på svårigheterna och frukta den hotande stormen, och det gick dem som Petrus. När de vände sina ögon från Herren och begynte se sig omkring på vind och vågor, förlorade de frimodigheten och frestades att vända sig till missionärerna för att få hjälp. Men dessa uppmanade dem att *ropa till Herren, Mästaren.* De gjorde så och fingo snart erfara, att han ännu är densamme, som då han vandrade här på jorden, att människors hjärtan äro i hans hand, och att han leder dem, hur han vill. På ett ord från honom stillades stormen, och det blef ett stort lugn. Fienderna, synbarligen återhållna af Guds hand, kommo ej ens till hans tjänares hus. Herren stridde för de sina, och de fingo stå stilla och se hans frälsning.

Genom lidande till härlighet.

Det behagade Herren att göra sina älskade tjänare, makarna Lü, utkorade i bedröfvelsens ugn. Flera kära släktingar, som genom dem vunnits för Herren, kallades till hemmet därofvan, lämnande stort tomrum efter sig. Svårast af allt var dock, att herr Lü angreps af ett bröstlidande, som öfvergick till lungsot. Allt hvad kärleken kunde göra

för hans återställande, gjordes af missionärerna och af hans maka. Men det blef snart tydligt, att det var Herrens mening att hemkalla sin tjänare. Under hans långa sjukdomstid fingo både han och hans hustru genom stilla undergifvenhet för Guds vilja och glädje i honom midt i bedröfvelsen förhärliga hans namn inför många, med hvilka de kommo i beröring.

Den sista söndagen Lü lefde, voro missionärerna i Kucheng, och på aftonen hölls ett litet tacksägelsemöte i hans hem. Då vännerna inträdde, möttes deras ögon af en rörande syn, så olik vanligt kinesiskt hemlif. På en låg bädd hvilade Lü, medan hans maka satt bredvid honom, hållande hans hand. Emellan dem stod deras lille son, lutad mot sin mor, och strök sakta och ömt faderns fötter. Om skuggorna hvilade öfver detta älskliga hem, lyste också rättfärdighetens sol däröfver. Alla tycktes vilja välja glada sånger om vårt himmelska hem och om Herrens återkomst i härlighet. Lü låg där med ett lyckligt leende på sitt ansikte, och den sista sång, han bad om, var denna: "O, min själ, prisa Herren"! Och fru Lü sade: "Ju mer jag sjunger, dess lyckligare blir jag. Min sorg har alldeles försvunnit". O, huru föga världen vet, hvad verklig glädje är! Hvad äro äfven de utvaldaste fröjder, som världen kan bjuda, emot en enda timmes verklig gemenskap med honom, som är all välsignelses källa, och i hvilkens närhet är glädje tillfyllest!

Lü lefde ännu några dagar, under hvilka många kommo för att besöka honom och uttrycka sin ledsnad öfver att han icke blef bättre. Men han svarade gladt: "Nej, jag är ej ledsen, slutet närmar sig. Fast jag känner det svårt att lämna de mina, är jag full af glädje, ty jag vet, att min Frälsare kommer för att hämta mig till sitt himmelska hem, där jag evigt får vara med honom. Sen till, att I också ären beredda för den dag, då kallelsen kommer till eder"!

Så kom den sista natten. Vid midnattstid lät Lü tillkalla sin hustru samt bad henne tvätta honom och ikläda honom den hvita dräkt, som hon på hans begäran några dagar förut gjort i ordning för hans räkning, ty han ville möta sin Herre ren och hvit till det yttre så väl som det inre. Hon gjorde, som han bad henne. Sedan tillkallade hon hans gamle vän, evangelisten. Under det denne bad, utropade Lü: "Nu går jag hem. Jesus är här!" Och med dessa ord lämnade hans ande den jordiska stofthyddan. Där var ingen smärta, ingen dödskamp. Stilla och fridfullt gick han öfver Jordan till sin Konungs möte.

Guds vägar äro underbara, och hans tankar outrannsakliga. Det tycktes för Lü's vänner, som om han så väl behöfdes här. "O, måtte han få lefva!" var deras hjärterop i början af hans sjukdom, men snart begynte de förstå Guds afsikter, då både sjukdomstiden och hans död fingo tjäna till Guds förhärligande. Gud, vår Gud, gör inga misstag. Han begrafver sina tjänare men fullföljer sitt verk.

"Oförgänglig pärla" lefde ännu, då denna berättelse för få år sedan nedskrefs, och hon var då lika troget verksam som någonsin att vinna själar för Kristus. Men det är dock blott några få af den stora, ofrälsta hopen, som hon kan nå. Skola vi ej förena oss med henne i bönekamp för en förtappad värld?

För våra unga missionsvänner.

Karl.

I E. församling i Blekinge bodde en familj, som haft många gossar och flickor. Men det hade behagat Herren att hårt pröva dessa föräldrar. De hade nämligen fått gömma den ene efter den andre av sönerna ute på kyrkogården.

Modern, som var troende, ropade nu till Gud och lovade, att om han ville skänka henne ännu en son, skulle hon offra honom till Herrens tjänst. Liksom Herren i det Gamla Testamentet hörde Hanna, så besvarade han också denna hårt prövade moders bön och skänkte henne en liten son. Denne fick namnet Karl. Redan tidigt var hans hjärta öppet för de himmelska tingen och stod hans intresse till Guds hus. Han hade hört, att en prost vid namn Hilder talade så, att människor blevo "väckta", och nu längtade han att få höra denne man. Han var inte mer än åtta år gammal, då han en söndag, när han stod utanför sitt hem, fick se ett par grannar gå förbi på väg till kyrkan för att höra just den omnämnde prästmannen. "Ack, får jag följa med?" bad han. "Ja, kom du!" blev svaret. Och helt lycklig traskade han i väg den halva milen till kyrkan. Först vid sin framkomst kom han att tänka på, att han varken hade strumpor eller skor på fötterna. Han gömde nu sina bara fötter i vecken på en gammal gummas klänning, och sedan lyssnade han så uppmärksamt, att han ännu i dag kan återgiva mycket av vad prosten den söndagen talade. Att gå och höra Guds ord blev sedan det käraste, Karl visste.

Vid sin konfirmationsålder fick han visshet om att han var ett Guds barn. Något äldre kom han till Fjellstedtska skolan i Uppsala. Där fick han en dag höra missionär Folke tala om Kinas nöd, och från den dagen låg den tungt på hans hjärta. Efter avslutade studier reste han över till Amerika för att hälsa på en syster. Därute kände han sig kallad av Gud att gå ut som missionär till Kina i Augustanamissionens tjänst. Och så kom han hit ut till detta land för att vinna kineserna för Herren Jesus, som köpt dem med sitt blod.

* * *

Anna.

Hon var en liten prästdotter från Lund. Tidigt miste hon sin mamma. Men hennes pappa brukade ofta taga henne på sitt knä och tala med henne om Jesus, den ende, som kan göra en människa lycklig, först härnere och sedan däruppe hos Gud. Det dröjde dock en tid, innan hon gav sitt hjärta helt åt Jesus och fann frid. Sedan hon lärt känna och

tro på Gud, var hon dock villig att ställa sitt liv till sin Mästares tjänst. Först arbetade hon som bibelkvinna i Helsingborg, och sedan förde Herren även henne till Kina. Där har hon nu tjänat honom i åtta års tid, och mången hednisk kvinna har hon fått nåd att leda fram till Jesu kors.

* * *

Ett bröllopståg.

Herren hade i sitt visa råd utsett dessa två för varandra och lät dem mötas härute i Kina, fastän deras arbetsfält lågo flera mil ifrån varandra. Och en härlig julidag stod deras bröllop uppe på ett högt berg, dit många missionärer hade flyttat upp för att undkomma sommarens hetta. Den lilla kyrkan var smakfullt prydd, och en svensk pastor vigde dem.

Men nu var det icke egentligen om denna dag, jag ville berätta för mina unga vänner, utan om hur kineserna togo emot Karl och hans Anna, när de kommo till sin egen station. Kineserna äro tacksamma för vad de förstå är gjort emot dem i kärlek, och vilja gärna göra något gott tillbaka.

Det var $4^1/_2$ svensk mil brudparet hade att färdas landsvägen, sedan de lämnat järnvägsstationen. Dagen blev regnig, vägarna voro smutsiga, och mörkret föll på. Bärarna halkade omkull, och den lykta, bruden höll, slocknade, så utan små prövningar förlopp icke denna resa.

När de kommit så långt, att de blott hade en mil kvar till den stad, där de skulle bo, möttes de av en man till häst. Han hade ridit ut för att hälsa dem välkomna. En fjärdingsväg från staden möttes de av omkring 200 personer, som hade dukat upp te och kakor åt dem, och som uppvaktade med sång. Här väntade dem också fina mandarinbärstolar, förgyllda och klädda med siden. De troende och intresserade bland kineserna hade lånat dessa bärstolar för att riktigt hedra missionärerna. Emellertid påskyndade soldater deras inresa till staden. De voro nämligen ute för att söka infånga ett större rövarband och ville så snart som möjligt få stänga stadsporten. En kinesisk musikkår gick i spetsen och spelade sina obestämda melodier.

Stadsporten var prydd med lyktor och flaggor, och alla offentliga samt många privata byggnader flaggade till våra vänners ära. Stadens ämbetsmän och herrar tågade först, två och två, sedan högskolans och missionsskolans elever, så sökare och döpta kristna. Efteråt kommo fem vagnar med kvinnor. Vid östra porten voro mellan 7—800 människor ute för att se på ståten. Ute på gatorna voro 16 bord dukade med te och sötsaker. Visitkort måste läggas på vart och ett av dem.

Framkomna till missionsstationen funno våra vänner den prydd i röda, gula och blå färger. Middag väntade dem, fint serverad i silverskålar med matpinnar, också skodda med silver, sådana som eljest användas endast vid mandarinernas mottagningar.

I regel skall ett brudpar härute alltid göra något tillbaka för dem, som särskilt hedrat dem med presenter och uppvaktning. Ämbetsmännen bjödos därför följande dag på middag hos de nygifta, sedan andra, som hedrat dem, allt efter rang och värdighet, undan för undan. Bröllopshögtidligheterna varade i hela fem dagar.

Sådan firning hade, påstods det, knappt ägt rum för någon mandarin. Detta visar, att den en gång lille gossen Karl hade som vuxen man förstått att vinna kinesernas hjärtan. Därför blev han på bästa sätt hedrad, när han kom med sin fru för att föra henne som sin medhjälparinna till det arbetsfält, där han förr stått så ensam.

Många hava vunnits för Gud i den staden. Men skola vi icke bedja Gud, att missionär och fru Sphira må få den glädjen att se ännu flera bland befolkningen på denna plats av hela sitt hjärta omvända sig till Gud samt lära att älska och ära konungars Konung?

Tant *Dagny*.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under oktober månad 1915.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr.	Ö.
1,260.	Mfg i Huskvarna	176:	79
1,261.	»Onämnd»	50:	—
1,262.	»Onämnd»	10:	—
1,266.	»Ur Guds rika förråd»	5:	—
1,267.	A. L., »Offerkuvert»	8:	—
1,268.	Onämnd, »Offerkuvert»	2:	—
1,269.	H. S., Uppsala	25:	—
1,270.	»Tackoffer till Herren»	1:	50
1,273.	»Blanka pengar, i Herrens Jesu välsignade namn», af D. N., Lund	6:	45
1,274.	»Offerkuvert» från en missionsvän gm F. G. D., Götene	20:	—
1,275.	»Offerkuvert» från Umeå	33:	85
1,276.	R. J., till M. Ringbergs underh.	20:	—
1,277.	Testamente efter aflidna M. L., Spöland	50:	—
1,278.	På bönemötet i Betesdakyrkan $^5/_{10}$	10:	—
1,282.	»Onämnd»	5,000:	—
1,283.	Från missionsfest i Ullervad $^{26}/_9$	34:	—
1,284.	»Offerkuvert» från vänner i Hälsingborg	26:	—
1,285.	E. T. E., Jkpg	5:	—
1,286.	A. S., Sthlm, »Blanka pengar»	4:	—
1,287.	»Offerkuvert» och kollekt vid Kinaafton i Umeå	14:	25
1,292.	»Med anledning af en dröm»	20:	—
1,293.	E. H—n, Ursviken	20:	—
1,294.	»Onämnd»	50:	—
1,295.	»Offerkuvert» från Skellefteåkretsen	23:	50
1,296.	» från Ersmark	10:	—
1,299.	E. D., Gtbg	100:	—
1,300.	Kollekt i Mariestad gm A. H.	82:	41
1,301.	A. H., Lidköping	50:	—
1,302.	G. S., »	20:	—
1,303.	Hassle mfg, resebidrag	5:	—
1,304.	»Offerkuvert» juli—sept. från vänner i Köping	15:	54
1,305.	»Offerkuvert» från vänner i Hofva, Grimstorp och Kvarnherrtorp	25:	—
	Transport	5,923:	29

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	5,923: 29	
1,306.	H. R. gm H. B.	1: 50	
1,312.	Från Forshems ungdomsförenings årsfest 10/10	104: —	
1,313.	»Offerkuvert» gm E. J., Forshem	30: —	
1,314.	H. J:s »Offerkuvert» gm I. F., Gtbg	22: —	
1,315.	I. J:s » gm I. F., Gtbg	7: —	
1,316.	»Blanka pengar och andra pengar», gm M. T., Linköping	19: 25	
1,317.	E. P., Chicago	50: —	
1,318.	S. P., Landskrona	20: —	
1,320.	»Till fru Sjöbergs minne»	5: —	
1,321.	»Herrens tionde af onämnd»	30: —	
1,322.	»Offerkuvert» från Ystad, 3:dje kv.	76: 66	
1,323.	»En vän till missionen» gm S. L., Ystad	1: 50	
1,324.	»Myrorna» i Svartorp	50: —	
1,325.	Tabors mfg, Sandseryd	150: —	
1,326.	L. M. F., till M. Nylins underhåll	300: —	
1,327.	L. M. F., till S. Vibells underhåll	50: —	
1,329.	»Offerkuvert» från Älgarås	7: 35	
1,331.	Grebo mfg	55: —	
1,332.	E. B., Flisby	75: —	
1,333.	L. A., Lindesberg	30: —	
1,334.	»Offerkuvert» juli—sept. gm S. S., Lyckåsgård	28: 50	
1,336.	Kollekt i Leksberg 17/10	9: 30	
1,337.	A. L., Bergby	7: 19	
1,338.	Från Björka, gm G. G.	10: 25	
1,339.	»Offerkuvert från Hassle mfg	31: 95	
1,340.	»Offerkuvert» från Markaryd	33: 22	
1,341.	M. S., Mora, sparb.-medel	6: —	
1,344.	Kollekt i Tillinge 24/10	5: 91	
1,346.	Mullsjö Arbetsförening	100: —	
1,347.	»Offerkuvert» från Mullsjö	45: —	
1,348.	A. A., Sthlm, för M. Ringbergs underh.	30: —	
1,349.	»Tionde till Herren»	25: —	
1,350.	Sv. Bibelinstitutets sommarsparbössa	20: —	
1,351.	S. J., Örebro, till M. Ringbergs underh.	50: —	
1,352.	S. J., Örebro	200: —	
1,353.	»Offerkuvert» vid bönestund i Örebro	7: 50	
1,354.	S. J. A.	2: —	
1,360.	E. B., Katrineholm	50: —	
1,361.	Vartofta—Åsaka församlings syförening	150: —	
1,362.	I. L., Stenstorp, »söndagsägg»	33: 30	
1,363.	»Offerkuvert» från några vänner, gm M. H., Björnö	5: 51	
1,365.	A. O., Norderö	20: —	
1,366.	Fr. H., Sthlm	20: —	7,898: 18

Särskilda ändamål:

1,263.	O. W., Malmö, för Wang Chi-t'ai	100: —	
1,271.	G. S., Sthlm, för evangelisters underhåll	500: —	
1,272.	H. H., Kristdala, för Anna Eriksons verksamhet att anv. efter godtfinnande	15: —	
1,279.	Barnsyföreningen i Källsjö, till I. Ackzell för barn- och kvinnoarb.	20: —	
1,280.	A. D., till d:o	5: —	
1,281.	S. S., Sthlm, till en gosses underh. i Mienchih skola	75: —	
1,288.	G. S., Sthlm, för evangelisters underhåll	500: —	
1,289.	V. J., Ed, för skolverks.	25: —	
1,291.	J. N., Kramfors, till missionär o. fru Bergs verks.	24: 50	
1,297.	Folk- och småskolebarn i Innervik, för försålda lingon, till M. Nylins verks. bland barnen i Puchowfu	15: —	
	Transport	1,279: 50	7,898: 18
1,298.	P. E. W., Sthlm, för Chang Hsio-hai	20: —	
1,308.	H. T., Linköping, för Fuhsins underhåll	10: —	
1,309.	M. P., Gtbg, till en skolgosses underhåll	25: —	
1,310.	Huskvarna söndagsskolförening, julgåfva till Heo Fuh-Yuen i Sinan	10: —	
1,311.	H. L., till Ans underh.	30: —	
1,319.	A. och H. L., Sthlm, för en skolgosses underh.	100: —	
1,328.	L. M. F., till Aiyüs underh. vid seminariet	50: —	
1,330.	A. och E. S., Hälsingborg, till bibelspridning i H. Linders distrikt	50: —	
1,335.	A. de B., Sthlm, för Chi Chongshsioh	75: —	
1,342.	Redbergslids syförening, Gtbg, för evang. Uang Hosan	200: —	
1,343.	Sunne Kristl. Ungd.-fören., för Ts'ui Uen-ü	50: —	
1,345.	S. L., Kristinehamn, för evang. underhåll	20: —	
1,356.	»Klöfverbladet», Örebro, för en skolgosses underh.	60: —	
1,357.	S. J., Örebro, för gatukapellet i Hancheng	30: —	
1,358.	S. J., Örebro, för Chang San-hsi	100: —	
1,359.	E. B., Katrineholm, för R. Bergling att anv. efter godtfinnande	20: —	
1,364.	H. T. och E. B., för infödd evangelist	50: —	2,179: 50

Missionshemmen:

1,264.	»Ur Guds rika förråd», till Barnens Hem	5: —	
1,265.	»Ur Guds rika förråd», till Robertslund	5: —	
1,290.	A. B., Sthlm, till Barnens Hem	100: —	
1,307.	Till Barnens Hem, i Jesu namn	20: —	
1,355.	S. J., Örebro, till Barnens Hem	50: —	180: —

Summa under okt. månad kr. 10,257: 68

Med varmt tack till hvarje gifvare!

"Gud, — — — ingen kommer på skam, som förbidar dig!" Ps. 25: 2, 3.

Insända böcker.

Tillkomme ditt rike, Julbok, utgifven på föranstaltande af Svenska Kyrkans missionsstyrelse år 1915, 10:de årg. Pris häft. 1: 25, klotb. 1: 75.

Stjärnan i Betlehem. Illustr. jultidning för barn och ungdom. Utgifven på föranstaltande af Svenska Kyrkans Missionsstyrelse. Pris 15 öre. Erhålles dels å *Missionstidningens* Exp., Uppsala, som vid partirekvisition lämnar rabatt, dels i hvarje välordnad bokhandel.

Ansgarius, Illustrerad Missionskalender, utgifven af Svenska Missionsförbundet, 10:de årg. 1915. Pris kart. 1: 50, klotb. 2.

Missionärernas adresser.

Aug. och Augusta Berg, Th. och Sekine Sandberg, Carl och Ethel Blom, Fredrika Hallin, Frida Prytz, David Landin:	Swedish Mission, Yuncheng, Sha. N. China.
Henrik och Hilma Tjäder:	Swedish Mission, Chiehchow, Sha. N. China.
Oscar och Gerda Carlén:	Swedish Mission, Juicheng via Chiehchow, Sha. N. China.
Verner o. Gertrud Wester, Maria Nylin, Svea Wibell:	Swedish Mission, Puchowfu, Sha. N. China.
Axel och Anna Hahne, Agnes Forssberg, Maria Björklund:	Swedish Mission, Ishih, Sha. N. China.
Nils och Olga Svensson, Josef och Johanne Olsson:	Swedish Mission, Tungchowfu, She. N. China.
Hugo och M. Linder, Ingeborg Ackzell:	Swedish Mission, Pucheng, She. N. China.
Rob. och D. Bergling, Emmy Ohrlander, Ester Berg:	Swedish Mission, Hoyang, She. N. China.
Anna Eriksson:	Swedish Mission, Hancheng hsien, She. N. China.
Ossian och Edith Beinhoff, Anna Janzon, Ebba Burén:	Swedish Mission, Honanfu, Ho. N. China.
Maria Pettersson, Maria Hultkrantz:	Swedish Mission, Sinanhsien, Ho. N. China.
Malte och Ida Ringberg:	Swedish Mission, Mienchih, Ho. N. China.
Ester Jonsson, Estrid Sjöström:	China Inland Mission, Yangchow, Ku. China.

Hemmavarande missionärer.

Fru Inez Bölling samt missionär och fru N. Högman, Robertslund, *Djursholms Ösby.*

Missionär och fru R. Andersson, Ingarud, *Mariestad.*

Missionär och fru G. A. Stålhammar, Segersta, *Södertälje.*

Fröken Emma Andersson, Tulegatan 35, *Stockholm.*

Missionär Martin Lindén, *Björköby.*

Bokanmälan.

Under utgifning på S. M. K:s förlag: *Framtidsutsikter,* studier i Uppenbarelseboken af missionär N. Högman. Denna lilla skrift, omkring 80 sidor, bör i den tid, som nu är, blifva till stor hjälp för alla, som vänta "det saliga hoppet".

Hans stjärna i Östern.

Missionskalendern "Hans stjärna i Östern" har nyligen utkommit i sin 12:e årgång, rikt illustrerad och med många tilltalande bilder från missionsfältet. Vi få bl. a. målande skildringar af ledarekonferenserna och tältpredikan i Kina, af K. F. U. M.-arbetet därute och af det mångahanda, som kommer på en stationsföreståndares lott. Många uppmuntrande meddelanden lämnas ock om hur Guds rike går fram därute, och hur nåden förvandlar förut förmörkade hjärtan och lif. Om "Gamle Feng" t. ex. torde ingen kunna läsa utan att af hjärtat prisa Gud. — Af stort intresse är äfven en skildring från Svenska Bibelinstitutet vid Hagaberg af en f. d. elev.

Vårt hopp är, att kalendern äfven i år skall med kärlek mottagas bland missionens vänner samt stärka sambandet mellan missionsarbetarna och hemförsamlingen.

Priset är 1: 25 för klotband, 1 kr. för kart. ex. och 75 öre för häftadt ex. med 25 % rabatt, när minst 5 ex. samtidigt köpas eller rekvireras på missionens expedition, 55 Drottninggatan, Stockholm C.

FÖRSÄLJNING

anordnas af syföreningarna för Svenska Missionen i Kina tisd. den 7 dec. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåfvor mottagas tacksamt förutom på S. M. K:s exp., Drottninggat. 55, 2 tr., af

Fru *Maria Berg,* Handtverkaregat. 28, 1 tr.

Frkn. *M.* och *N. Cavalli,* Kungsträdgårdsgat. 22, 3 tr.

Fru *Bell Fries,* Barnhusgat. 10, 3 tr.

Fru *Mina Johansson,* Grefturegat. 31, 1 tr.

Frk. *Tekla Liljeqvist,* Malmskillnadsgat. 31, 1 tr.

Frökn. *A.* och *L. Schön,* Skeppsbron 28, 3 tr.

Fröken *Thyra Sandstedt,* Östermalmsgat. 64, 5 tr.

Fröken *Emma Beskow,* Sturegat. 56, 4 tr.

Fru *Isabel Faxe,* Birger Jarlsgat. 15, 3 tr.

Fru *Elin Holmgren,* Gref-Magnigat. 17 B., n. b.

Fru *Elisabet Landgren,* Kammakaregat. 8, 3 tr. ö. g.

Fru *Olga Magnusson,* Äppelviken.

Fröken *S. Storckenfeldt,* Engelbrektsgat. 6 A, 2 tr.

Fru *Elisabeth Tham,* Engelbrektsgat. 21, n. b.

Fru *Elvine Weinberg,* Karlstad.

Bedjen för missionärerna! Skrifven till missionärerna!

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1915.

N:r 23. Årg. 20. 1 DEC. 1915. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: Drottninggatan 55. | Telegramadress: »Sinim», Stockholm. | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Anmälan för år 1916. — Herrens behagliga tid. — En missionsvän. — För det namnets skull hafva de dragit ut. — Brefafdelningen. — Nya inre faror för Kina. — Hemgånget ombud. — För våra små missionsvänner. — Personliga meddelanden. — Bokanmälan. — Hans stjärna i Östern. — Försäljning.

Anmälan för år 1916.

Kinamissionstidningen Sinims Land

anmäler härmed sin 21:a årgång.

Som de flesta af missionens arbetare nu äro ute på fältet — icke färre än 43 — och ytterligare 3 i början af nyåret, om Gud så tillstädjer, komma att resa ditut, torde underrättelserna från missionsfältet under nästkommande år blifva synnerligen rikhaltiga. Tiden för evangelii utbredande i Kina liksom för fostran af infödda medarbetare är ju äfven gynnsammare än någonsin. Det är särskildt två samhällsklasser, som varit så godt som alldeles stängda för evangelii inflytande: ämbetsmännens och de studerandes. Genom Guds underbara nåd synas fördomarnas murar hafva ramlat och evangelium vunnit inträde också bland dessa grupper af män, så betydelsefulla för hela Kinas folk och utveckling. Och detta har skett, sedan världskriget tog sin början, just då man kunde befara, att missionsverket alldeles skulle afstanna. Också ur denna synpunkt äga meddelandena från Kina i våra dagar ett stort intresse. Men i icke ringa grad beror det på Guds folk i hemlandet, på deras uthållighet i förbön, kärlek och offervillighet, om evangelii verk därute skall föras än vidare framåt.

För att få intresse för Guds rikssak på någon plats, måste man emellertid ***känna*** *det arbete, som där utföres. På grund häraf vilja vi ställa den maningen till missionens vänner att om möjligt söka bereda vårt missionsblad ingång i nya hem och nya kretsar.*

På samma gång vilja vi uttala ett af hjärtat gående ***tack*** *till en hvar, som med icke litet besvär och personlig uppoffring verkat för tidningens spridning för att därigenom göra missionen bland Kinas folk känd och älskad.*

Kinamissionstidningen Sinims Land

kommer, v. Gud, att fortfarande utgifvas två gånger i månaden, den 1 och den 15.

I likhet med föregående år kommer den att innehålla korta uppbyggelsebitar, artiklar om förhållandena i Kina, särskildt berörande missionen, bref från våra missionärer, skildringar af infödda medarbetares lif och verksamhet, illustrationer, berättelser för barn och unga, ämnen till tacksägelse och bön o. s. v.

Om 5 ex. eller därutöfver önskas, kostar tidningen, rekvirerad från expeditionen, endast 1 krona. Prenumerantsamlare erhålla hvart 6:e ex. gratis.

Obs.! När mindre än 5 ex. tages, bör prenumerationen ske på posten. *Priset, postarvodet inberäknadt, blir då för helt år kr. 1: 35 och för halft år 70 öre. Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar tidningen kr. 2: 40. Profnummer sändas på begäran. Redaktionens adress är: 55 Drottninggatan, Stockholm C.*

Herrens behagliga tid.*

Så säger Herren: Jag bönhör dig i behaglig tid, och jag hjälper dig på frälsningens dag; och jag skall bevara dig och fullborda i dig förbundet med folket, så att du skall upprätta landet och utskifta de förödda arfvedelarna. Jes. 49: 8.

Hvem är det som talar, och *till hvem* talas det? Det är Fadern, som talar till Sonen. Sonen har fått det löftet: "Äska af mig, så skall jag gifva dig hedningarna till arfvedel och jordens ändar till egendom", Ps. 2: 8. Detta har af evighet varit Faderns löfte till Sonen, men Sonen får lof att *äska* för att få detta sitt arf. Och det står här: "Jag bönhör dig." Hvad betyder detta annat, än att Herren Jesus beder? Han håller på att bedja däruppe för sin mission på jorden. Att han beder för oss, sina lärjungar, personligen, torde vara alldeles klart för oss. Men af hela sammanhanget i de tretton första verserna af detta kapitel se vi, att den stora frågan är *hedningarnas frälsning.* Utan tvifvel gäller detta *äskande* hans lif på jorden, som var ett enda *bönelif* från början till slut, men lika visst gäller det hans lif på Faderns högra sida i härligheten. Hvilken inspiration och uppmuntran till förbön ligger ej häri för alla som bedja för Kina, Indien, Afrika eller hvilken annan del af världen som helst, att själar där måtte bli förda från mörker till ljus! Du har fått inträda i och får utöfva samma upphöjda ämbete som Guds egen käre Son.

Men se, huru gripande vemodigt Jesus själf klagar i vers 4: "Förgäfves har jag mödat mig, fruktlöst och fåfängt har jag förtärt min kraft." Hvarför måste han så klaga, han, som gjort *allt* för oss? Jo, därför att vi så ofta med Guds gamla egendomsfolk hafva sagt: "Ännu är icke tiden inne att gå till verket, tiden att bygga Herrens hus" (Hagg. 1: 2). Vi ha så brådt med att bygga hus åt oss själfva. Vår tid är så upptagen med jord och värld och eget sökande, och vi svara Mästaren gång på gång: "Nu är det icke behaglig tid, nu är det icke lämpligt". Han beder däruppe, och *Anden manar* oss att taga oss tid i förbön för missionen, manar oss att släppa till af våra medel, ja, manar några af oss att släppa till oss själfva och *vårt allt* för att gå ut med evangelium. Skall han väl alltfort få klaga: "Förgäfves har jag mödat mig, fruktlöst och fåfängt har jag förtärt min kraft"?

Gud har dessa dagar låtit oss få en blick på hans rike i stort. Det har i ett visst afseende varit en lyftande och uppmuntrande syn vi ha skådat. Dock påmindes vi i går om "den ringa begynnelsens dag". Gud vare lof, att vi kunna tala om en *begynnelse*, men hvarför ha vi icke, ifråga om hem- och hednamission samt i våra egna lif, kommit längre än till "den ringa begynnelsens dag"? Därför att när Gud har sagt: "Nu är behaglig tid", ha vi svarat: "Det är icke behaglig tid." Så har Guds församling i stort svarat i alla tider. Om vi läsa missionshistorien, finna vi, att Herren under olika tider för sina syften uppväckt en själ här och en där. Så uppväckte han bl. a. på 16-hundratalet en man i Tyskland, hvars namn jag f. n. glömt. Han tände missionstanken i denne mans bröst, och denne vände sig till de andlige i landet med den frågan: "Gäller icke Jesu bud i Matt. 28 kap. äfven oss? Är icke tiden inne, att vi skola gå ut och förkunna evangelium för hela skapelsen?" Det fanns ej *en* af Kristi bekännare, som då ställde sig förstående till denna fråga, och man friade sig från ansvaret med den förklaringen, att detta bud gällde blott apostlarna, och att det fullbordades genom dem.

Och huru var det, då Gud i England uppväckte William Carey i slutet af 17-hundratalet? Denne står upp vid en konferens för ordets förkunnare och säger: "Bröder, skola vi ej åtlyda Jesu bud i Mattei evangeliums sista kapitel: 'Gån ut i hela världen och prediken evangelium för alla folk'. Gäller icke detta oss"? Ordföranden i konferensen står då upp och svarar i häftig ton: "Unge man, sätt er ned! Om Gud vill omvända hedningarna, gör han det utan er och mig." Men Herren hade fått ett redskap i Carey, som hvarken lät sig skrämmas eller tystas ned, och därför var det *behaglig tid* för honom att höra Sonens bön och vinna själar bland hednafolken. Så tog världsmissionen sin början midt i en tid, då krig och örlig rådde på många håll.

När världskriget bröt ut i fjol, var det många som sade, t. o. m. bland Guds folk: "Nu blir det slut på hednamissionen." Men midt i denna *obehagliga* tid har Herren kunnat säga: "Jag bönhör dig i behaglig tid." Det är ett under i våra ögon, men just under dessa krigsmånader har Guds rike gått fram i Kina såsom knappast någonsin förr. Det beräknas, att blott vid dess universitet och högre lärdomsskolor omkr. 18,000 unga män stått upp och förklarat sig villiga att grundligt forska i Skriften angående Jesus och frälsningen i honom, och många ha öppet bekänt sin tro på honom. Från alla håll därute komma segerbudskap t. o. m.

* Efter ett anförande af missionär *Rikard Andersson*, Södertäljekonferensens missionsdag.

från dem, som annars varit pessimister. Detta är i sanning Guds *behagliga* tid för Kina. Missionärerna ha, om ej utan små svårigheter och äfven med fara för sina lif, ändå kunnat resa både till lands och vatten, och Herren har burit många af sina tjänare både öfver minor och förbi granater. På några af de öfriga missionsfälten har det ju sett ut, som om Guds verk skulle lida afbräck, men ofta är det så, att nederlagen i Guds rike blott äro förklädda segrar.

Fadern säger också till Sonen: "Jag skall bevara dig och i dig fullborda förbundet med folket, så att du skall upprätta landet och *utskifta de förödda arfvedelarna*". O, Guds folk, må den tanken få sänka sig djupt ned i våra hjärtan, att hvarje själ därute, det må vara i Indien, Afrika eller i Kina, är *Jesu Kristi arfvedel.* Jag är rädd, att vi alltför ofta tala om missionen, tänka på och behandla den blott och bart som en barmhärtighetsgärning gent emot hedningarna. Visst finnes detta element i allt missionsarbete och bör finnas där, men det drifvande motivet bör ändå vara detta, att han, vår dyre Mästare, må få sin *mödas lön.* "Därför att hans själ har arbetat, skall *han se och mättas.*"

Han har köpt äfven dessa själar i hednavärlden till sin egendom. Men de äro *förödda.* De utgöra en arfvedel, som han icke fått taga i besittning. Sådana förödda arfvedelar finnas midt uppe i kristenheten. Men därute i hednavärlden äro de förödda i en ännu djupare bemärkelse. Här hemma finnes ej en enda själ, öfver hvilken nådens sol ej kastar sina strålar genom evangelium, men det är ej så därute. Det var en gång en gammal man, som sade till mig, sedan han kommit till tron på Jesus: "Detta är hvad jag förgäfves sökt i öfver 50 år." Jag frågade honom: "Hvad är då skillnaden *nu* mot *förr?*" "Å", sade han, "skillnad! Det är lika stor skillnad som mellan ljus och mörker, hälsa och sjukdom. Förr var det som något gnagde därinne, men nu är allting frid och glädje."

Jag stod en gång vid en stor hednisk högtid framför ett af Kinas berömda tempel. Detta tempel ligger på ett af de 5 s. k. heliga bergen. Aldrig skall jag glömma den syn jag här skådade. Jag hade framför mig omkr. 15,000 människor, och det öfvervägande antalet af denna väldiga hop var gamla kvinnor. Många af dem hade färdats kanske 50 à 60 svenska mil på sina små fötter för att på detta berg bränna rökelse och betyga dessa beryktade gudar sin hyllning. Det är en fruktansvärdt beklämmande känsla, man erfar inför en sådan syn. O, hur många förödda arfvedelar! Vidskepelse, vantro, fruktan och synd råda öfver dem. Men så kommer Jesu Kristi evangelium och får lysa in i ett och annat hjärta, och den förödda arfvedelen bär rättfärdighetens fridsfrukt.

Huru underbart är det dock icke, att han, som är *allsmäktig,* synes rent af stå där *hjälplös,* om han ej får villiga redskap bland *människors barn* för detta sitt verk på jorden! Detta framgår tydligt af Jesu ord i Matt. 9: 37—38 m. fl. bibelställen. Han är — ja, han har, rättare sagdt, *gjort sig* — så beroende af våra böner, våra medel och våra personliga offer, att han ej kan vinna själar utan din och min hjälp. Jag skall aldrig glömma en dag på detta rum för 13 år sedan. Det var på konferensens sista dag, missionsdagen. Herren hade fått mig så långt efter mycket dragande, att jag sagt "ja" till hans kallelse. Men just denna dag kom den åter med en sådan öfverväldigande kraft, att hvarje tvekan försvann. Då jag sedan kom hem, sade en troende man till mig: "Det är då för besynnerligt. Så snart Gud får komma åt och välsigna en ung man eller en ung kvinna, bär det genast i väg ut till Kina, Indien eller Afrika. Jag vet inte, hvarför vi inte kunna få behålla sådana hemma."

O, jag önskar till Gud, att någon ung man eller kvinna blifvit så välsignad af honom vid denna konferens, att det icke blir dig möjligt att gå din *egen väg.* Ja, att han måtte ha fått tala så kraftigt till oss alla, unga såväl som gamla, att vi icke längre kunna sitta stilla och säga: "Detta är icke behaglig tid", utan stå upp och bära fram oss själfva, vår tid och våra medel, för att brukas af Herren, då han säger: "Se *nu* är en välbehaglig tid, se *nu* är frälsningens dag!" Amen.

En missionsvän.

Åter har en af våra kära medarbetare fått hembud. Tidigt söndagsmorgonen den 21 nov. ingick Fröken *Amelie Schön* i sin Herres glädje. Länge har för henne dörren stått på glänt. Hon har legat i väntan, tåligt burit lidandets börda. Till en vän hviskade hon nyligen: "Porten är öppen." I fredags ljödo de orden från hennes läppar: "Är Jesus här?" Sedan slumrade hon in för att vakna och mättas af sin Frälsares åskådning. Länge har sjukdomstiden varat. Den jordiska tälthyddan försvagades mer och mer, men det himmelska ljuset strålade igenom, och hvarje besökande fick vid hennes bädd

ett evighetsintryck. Det var, som hade man förnummit suset af vingslag. Nu är hon hemma.

"Tacksamhet och saknad enas vid din graf.
Aldrig skall glömmas kärlek, som du gaf."

Missionens kärleksbud var af henne älskadt och aktadt, och missionens Herre hade i henne en trogen tjänarinna. Villigt och gärna gaf hon af sitt jordiska goda, men än mer, hon insatte i arbetet för Guds rike sitt personliga lif med förebedjande kärlek. Stor är den insats, hon fått göra, och förvisso ha till henne nu ljudit orden: "Väl, du goda och trogna tjänarinna! Gå in i din Herres glädje!"

Amelie Schön.

*

Fröken Amelie Schön var en verksam medlem i Svenska Missionen i Kina, snart sagdt från denna missions grundande. I syföreningen, vid försäljningar, vid missionens bönemöten och högtider deltog hon troget och med glädje. I S. M. K:s damkommitté stod hon som ledamot alltifrån kommitténs bildande år 1902. Våra syskon ute på fältet hafva ock i henne haft en trofast, kärleksfull vän. — Äfven i den inre missionen tog vår syster en verksam del. Från sin ungdom och ända till det sista året arbetade hon med stor välsignelse i söndagsskolan. Nödens boningar, sjuka och lidande besökte hon flitigt. Tyst och stilla gick hon sin väg fram, torkande tårar, bärande andras bördor.

"Herren gaf, och Herren tog.
Välsignadt vare Herrens namn."

"För det namnets skull hafva de dragit ut."

3 Joh. 7.

Det är ej endast, när man första gången lämnar sitt hemland, som dessa ord få sin tillämpning, utan äfven härute på missionsfältet, när det gäller att bryta upp från en plats, där man länge haft sina bopålar nedslagna.

Så har nu min kära kamrat, Frida Prytz, på grund af det kvinnliga seminariets förflyttning härifrån till Yuncheng, "för det namnets skull" lämnat Puchow efter nära 12 års träget arbete för att åter slå sig ned i Yuncheng, därifrån hon för 17 år sedan "drog ut". Söndagen den 22 aug. hölls månadsmöte här och på samma gång afskedsmöte för henne. Vi hemkommo från vår sommarvistelse i bergsbyn endast ett par dagar förut och välkomnades hjärtligt af syskonen Westers, som kommit hem ett par dagar tidigare och hunnit få hemmet så trefligt i ordning efter reparationerna under sommaren. Tiden blef nu upptagen af packning m. m., då uppbrott skulle ske redan på måndagsmorgonen. Alla, som möjligen kunde komma, såväl äldre som skolflickor, samlades till detta möte, och det festligt smyckade kapellet blef öfverfullt. Först predikade evangelisten Tsao med text: Joh. 14: 1—3; sedan talade broder Wester öfver ordet: "Väl gjordt", antydande det trogna arbete, vår syster nedlagt här i såväl skola som församling. Till sist nedrullades ett stort rödt sidenstandar och öfverlämnades tillika med tvänne mindre som afskedsgåfva från kineserna. På det större stod med fotshöga, svarta sammetsskriftecken att läsa: "Wei Chu lao li", = Träget arbetat för Herren. De omkring 140 gifvarnes namn, skrifna på gult siden, öfverlämnades af äldste Chong med ett under djup rörelse hållet tal, hvarpå Frida tackade med några ord. Det var en gripande stund.

Sedan de församlade bjudits på en enkel festmiddag, samlades vi till nattvardsgång, och sist ledde syster Frida ett möte, då vi fingo Jak. 1: 17 till minnesord. Många tårar fälldes den dagen. Själf fick hon dock nåd vara alldeles lugn, säkert som svar på mångas förbön, ehuru det nog kändes djupt att lämna de vänner, med hvilka hon delat ljuft och ledt i så många år.

Kom så uppbrottet nästa morgon. Broder Wester, som så uppoffrande ledt alla anordningarna, såg till packningen af vagnarna, och efter frukosten samlades hela skaran på vår gård, då en fotografi togs. Sedan lästes Ps. 121, och efter sång och bön sades farväl. Men ej härhemma, nej, hela skaran skulle följa ett stycke på väg. (Själf hade jag glädjen följa min kära kamrat ända till Yuncheng). Aldrig hade vi tänkt oss ett så högtidligt "uttåg". I têten buros stationens två stora femfärgade flaggor och därefter de tre standaren. Det var så tyst i förstaden på den annars så lifliga affärsgatan; alla stodo där med förundran. Något dylikt hade ej förr passerat i Puchow. Efter en stund gjordes halt, och efter en sång sade kvinnorna farväl, men broder Wester med männen följde oss i den starka hettan långt utom staden. Till sist måste äfven de vända om, och efter sång och bön skildes vi från dem. Det sista, vi hörde, var deras sång: "Tills vi mötas" o. s. v. — Ännu ett farväl återstod inom Puchow-trakten. Vi kommo på middagen till vår unge evangelists by, dit många vänner, som ej kunnat komma in till staden, samlats, bland dem flera skolflickor. Äfven där vankades afskedsgåfvor i form af ägg, frukt och blommor m. m. Evangelisten Tsao, som kommit dit med sin familj, läste vid afskedet 1 Tess. 2: 17—20, "skilda från eder till ansiktet, icke till hjärtat".

Nästa afton framkommo vi till Yuncheng och blefvo hjärtligt mottagna af vännerna Bergs, hos hvilka vi bodde de första dagarna. Gården var prydd med kulörta lyktor och matsalen festligt smyckad. På bordet fanns bland annat en tårta, på hvilken kocken skrifvit sina välönskningar. Följande förmiddag följde fru Berg oss till den nya gården, där alla syskonen på stationen voro församlade kring ett blomstersmyckadt kaffebord, hälsande med sång: "Välkommen hem". Det var en stor öfverraskning och ett skönt inträde i det nya hemmet, som sedan med bön och bibelläsning invigdes. Denna plats är en riktig Guds gåfva till seminariet, som nu får det så rymligt och bra på alla sätt. Här hade ock missionär Berg i sommarhettan med stor omtanke ledt reparationerna och ordnat allt så väl in i minsta detalj, att det nu endast var att flytta in och känna sig hemma.

Vi tacka Gud för hans ledning med seminariet och bedja, att där må fostras många Herrens tjänarinnor, våra kära, understödjande vänner till glädje och Guds namn till pris.

Puchowfu i sept. 1915.

Maria Nylin.

Ett kafferep på Chikong. Lilla »solstrålen» i sin korgvagn. Familjerna Beinhoff och Bergling, herr D. Landin samt två engelska (?) missionärer.

Brefafdelningen

Chikongshan, 25 sept. 1915.

Kära missionsvänner!

Den 19 sept. kl. 11 e. m. tog den gode Herden hem till sig sitt lamm, vår egen älskade lilla Dorotea Birgitta, nio månader gammal. Det är med djup sorg och saknad, jag hemsänder dessa rader. Alltsedan i början af juni har min familj varit häruppe på Chikong. Min hustru skulle förestå missionens sommarhem denna sommar. Jag reste därför upp med de mina för att hjälpa till med hemmets iordningställande. Sedan reste jag åter ned till Honanfu och stannade där till i slutet af juli, då jag blef efterskickad på grund af Elmers sjukdom. I början af sept. lämnade jag åter familjen och reste till finansmötet i Yuncheng, hvarifrån jag kom tillbaka till Honanfu i måndags, då ett telegram mötte mig, att vår lilla älskling var sjuk. Jag tog första tåg, ty jag skulle ändå upp hit och hämta de mina, men möttes redan vid järnvägsstationen af underrättelsen, att vår lilla Birgittas ande flytt bort från en syndig jord. Det var ett mycket hårdt slag för mig, och vägen upp till bergets krön föreföll mycket lång. Jag nästan räknade mina steg. Häruppe, där vi vanligen mötas af solsken och glädje, möttes jag denna gång af kyla och en dyster himmel. Min kära maka och Elisabeth lågo till sängs i feber; lilla Karin hade just kommit upp från ett feberanfall och såg så blek och klen ut, och i en liten låda i det kalla badrummet låg vår lilla "solstråle" kall och blek. Ett tungt slag hade drabbat det förut så lyckliga hemmet. Det kändes så tomt, så vemodigt att nu finna hennes plats tom, hennes klara blå ögon för alltid slutna. Låt vara, att hon blott var ett litet nio månader gammalt barn, denna lilla älskling hade genom sitt intagande väsende och den välsignelse och glädje, hon fört till oss, blifvit oss mycket kär, och därför sörja vi nu hennes bortgång mycket djupt.

Det första, jag denna gång fick göra på Chikong, var att låta gräfva en graf. Vår lilla flickas stofthydda hvilar nu häruppe på missionens mark strax söder om villan. Det är en förtjusande plats. Snälla vänner och välvilliga händer hade hjälpt till att få allt i ordning, och den lilla blomsterprydda kistan bars till grafven af några skolflickor från den luterska skolan på Chikong. En tysk missionär, pastor Witt, förrättade jordfästningen. Det var en oförgätlig stund, när vi i solnedgången samlades omkring den lilla grafven på bergsluttningen.

Herren har tagit ifrån oss en liten hjärtevän, som vi minst af allt skulle velat lämna ifrån oss. Men han har förvisso någon plan med denna sorg. Han handlar ju i trofasthet, fastän hans handlingssätt med oss har varit svårt att bära. Min hustru sade i dag: "När jag tänker på min lilla älskling, är det blott med minnen af glädje och sol, alltsedan hon kom till oss." Vi lämna henne nu i Jesu vård och tacka för lånet.

Hjärtliga brodershälsningar.

I Herren förbundne *E. O. Beinhoff.*

* * *

Yangchow den 24 sept. 1915.

Kära missionsvänner!

"Han bereder åt den rättfärdige en jämnad stig." Jos. 26: 7.

Ja, som synes här ofvan, ha vi nu båda nått målet för vår resa, och Gud har i sanning gått framför oss och banat och jämnat vägen ända hit. Natten till i går lågo vi öfver i Chingkiang, och i går vid $^1/_2$-tvåtiden kommo vi hit till Yangchow. Hemmet här öfvergick vida våra förväntningar. Jag tyckte mig nästan komma in i ett paradis, då jag efter att ha vandrat igenom de smala smutsiga gatorna, som till hela sin bredd och längd fylldes af människor, grisar, hundar, höns, bärstolar o. s. v., trädde in igenom porten till Miss Murray's hem. Under nära 14 års tid har jag försökt sätta mig in i förhållandena härute, och dock är alltsammans helt annorlunda, än hvad jag föreställt mig. Allt försiggår ju ute på gatan, och jag kände det nästan, som om vi gått rakt igenom kinesernas hem. Och hur tiggande kvinnor, barn och män förföljde oss, sprungo framför oss och bedjande kastade sig för våra fötter! På oss, nykomlingar, gjorde allt djupt intryck. Ack, att det skall dröja så länge, innan man kan göra sig förstådd och förstå! Vi anbefalla oss åt edra förböner. Gud skall hjälpa. Om måndag kommer vår kinesiske lärare, och då skola vi börja. Ännu så länge äro Ester Jonsson och jag de enda här, som studera språket, men nästa månad komma några sjövägen ifrån England.

Att vi äro lyckliga att vara i Kina, behöfver jag ej säga. Våra hjärtan jubla öfver vår trofaste Faders ledning i allt.

Tack för de många böner, som uppsändts och ännu uppsändas för oss! Jag känner, att vi skola behöfva dem härute bättre kanske än någonsin.

Jesu lyckliga lärjunge

Estrid Sjöström.

* * *

Utdrag ur bref.

Den 15 okt. skrifver missionär *Bergling:*

Stormöte i Hoyang hölls den 3—5 okt. och var besökt af omkring 150 medlemmar och forskare. Det föregicks af en dopklass, som varade 14 dagar. Vid dess början hade blott 14 kandidater infunnit sig, men dess antal steg till 40. Tjugu af dessa, 16 män och 4 kvinnor, blefvo varmt och enstämmigt rekommenderade till dop samt döptes i solnedgången den 3 d:s.

Det var en högtidlig stund, för hvilken vi prisa Herren. Vi behöfde denna uppmuntran så väl just nu, då satan på sista tiden visat sig synnerligen verksam på flera af våra stationer.

Af dem som icke erhöllo dopet, bevisade några sin omogenhet därför genom att genast lämna mötet. Flertalet af de öfriga ha vi dock, Gud ske lof, kvar i noten och med dem ej så få andra, som voro förhindrade att infinna sig. Vi bedja om hjälp i förbönen för dessa, att satan ej må lyckas förvilla dem, utan att de alltmer må rotas och grundas i sanningen, så att vi vid nästa stormöte utan tvekan må kunna hälsa dem välkomna i församlingen.

Nya inre faror för Kina.

I föregående n:r af tidningen omtalade missionär Tjäder, att en *nykterhetsförening* bildats i Chiechow distrikt. Förekommer då dryckenskap i Kina? torde mer än en fråga. Ja, tyvärr har också denna last, importerad från västern, mer och mer tilltagit i Kina. I de stora städerna lär det numer vara en vanlig syn att se kineser ragla druckna omkring.

Ett annat ondt, som vinningslystna europeer under de senare åren infört i Kina, är *cigarrettrökning*. Med ett nit, som vore värdt ett bättre mål, ha cigarrettagenter rest landet rundt för att gratis bjuda ut sin vara och sålunda väcka smak för denna hälsovidriga och äfven på andra sätt fördärfliga vana, och deras bemödanden hafva krönts med framgång.

Nu omtalar sista numret af China's Millions ett nytt ondt, som hotar att fördärfva det kinesiska folket, och det är det alltmer tilltagande bruket af *morfininsprutningar*, hvilka ställa sig så billiga, att den fattigaste arbetare kan förskaffa sig denna förmenta njutning.

En person, som närmare studerat förhållandena, omtalar sina iakttagelser särskildt från Harbin, ett ryskt municipalsamhälle, Changchun, ett japanskt municipalsamhälle, och Kirin, en rent kinesisk stad. De ryska myndigheterna bistodo, säger han, kineserna i deras bemödanden att hindra vanans utbredande. I Kirin var den kinesiska polisen mycket verksam för att söka undertrycka det onda, men i Changtun, där japanerna äro herrar, fick såväl handeln med opium som morfin pågå alldeles obehindradt.

Trots att försäljning af opium varit förbjuden i Kina sedan den 1 januari 1909, lär importen af morfin vara ett af de mest lönande affärsföretagen. Det ligger helt och hållet i händerna på japanerna och utföres med japanska regeringens fulla gillande. I Japan är handeln med morfin totalt förbjuden!

Den förnämsta firman har sitt säte i Osaka och utgör agentur för engelska kemister i London. Blott under år 1913 lära $6^1/_4$ ton — 1 ton = 1015 kilogr. — morfin ha införts till Japan och därifrån utförts till Korea och Kina. Öfver $^2/_3$ af varan hade tillverkats i England, det öfriga i Tyskland. De japanska affärsmännen lära på sin morfinhandel blott med Kina årligen förtjäna öfver $1^1/_2$ million kr.

Det är sorgligt att tänka, det Kina, sedan det gjort sådana ansträngningar för att befria sitt folk från opiets förbannelse, skall se detta förslafvas under en ännu hemskare last.

Hemgånget ombud.

Söndagen den 14 november hemförlofvades efter tre månaders sjukdom fru *Signe Janson* i Wara i en ålder af nära 49 år. Under sin sjukdom upprepade hon ofta dessa ord: "Tänk när en gång den dimma är försvunnen!" Nu har hon nått sin längtans mål. Med tack till Herren för hvad hon var för hans rikssak på jorden, innesluta vi i våra böner den sörjande maken, att han af Herren själf må blifva hugsvalad.

För våra små missionsvänner.

Hoyang den 7 okt. 1915.

Kära små vänner!

Här kommer nu en liten skara skolbarn i Kina med sin lärare och vill hälsa på hos de svenska barnen. De äro så snälla och rara alla dessa små kinesbarn. De bo tillsammans som en stor syskonskara dag och natt, men aldrig hör man dem kivas eller vara ovänliga mot varandra.

Väl hälften av dem ha ingen far eller ingen mor, men att de ha en Fader i himmelen, det veta de nu alla.

Ni skulle vara med och se, hur flitiga de äro. Redan kl. 6 på morgonen sitta de på skolbänken och läsa över sina läxor. Allt går med liv och lust. De tvätta själva sina kläder, städa sina rum, sy och laga, sjunga, gymnastisera och leka. Ibland går hela skolan ut på en promenad på stadsmuren eller på landet. Vad titta de månne mest på där?

Jo, om vetet är vackert, så att de få vetebullar, och om grönsakerna stå täta och kraftiga, så att de få nog att äta. "O du, det här är gott att äta, och det här icke", hör man dem ropa. "Bladen på det här trädet kan man äta, fröken, smaka så gott!"

När de ibland få komma in i sin frökens rum, hela skaran, dricka té, äta kakor och sjunga, och när fröken spelar på orgeln, då ha de riktigt roligt. Men ännu roligare ha de, när fröken leker med dem, "katt och råtta", "varg och lamm", "räv och gås" och andra lekar.

Hoyangs flickskola 1915.

Nu skolen I få höra om *en* liten flicka; det blir för mycket att tala om flera i dag. Det är den lilla, som står vid sidan om sin lärare i främsta raden.

Hon heter Hsien Ua och är 9 år gammal. Hon kan inte minnas sin mor, ty hon var bara ett år, när mor dog. Hennes far, som är en gammal man, något över 60 år, håller mycket av sin lilla tös. Hon har redan fått hjälpa honom att lära känna Gud.

"Far, nu skall också du bedja till Gud", sa' hon, när hon kom hem på sitt första skollov!

"Kan inte, tösen min", sa' far.

"Jag ska' lära dig. — Säg bara som jag!" Flickan faller på knä på kangen, far gör likadant och säger efter den lilla bönen. Så skedde varje kväll. Men en afton var Hsien Ua trött och klädde av sig litet tidigare än vanligt. Så låg hon och vred sig på kangen och kunde inte sova.

"Far, jag kan inte sova i kväll".

"Hur kommer det sig, tösen min?"

"Vet inte".

"Jo, nu vet jag, jag har ju inte bett min aftonbön. Far, vi få stiga opp och bedja." Att ligga och bedja, menade hon, gick inte an, kläderna på och på knä. Se'n somnade den lilla så gott.

En stora-bror har hon. Han är gift och är inte snäll varken mot sin hustru eller sin gamle far. Arbeta vill han inte, men vara fin, ligga och sova, spela och röka opium.

Så kom han hit till missionär Berglings asyl för att bli "snäll". Kom en dag och besökte sin syster här och gav henne lite pengar.

"Fröken, får jag köpa en liten bibel?"

"Men du har ju bibel, eller hur?"

"Ja, men den ska' bror ha; han har ingen, och han förstår bättre den stora stilen. Jag kan läsa den lilla".

Med glödande ögon och av iver flammande kinder räcker hon stora bror sin bibel. "Den ska' *du* ha att läsa i".

Bror tvekar — men lilla syster vinner seger.

Det är samling för dopklassen, och gamle far är inte kommen än. Den lilla frågar bekymrad var dag: "Är far kommen?"

"Fröken, far vill bli döpt, men han vet kanske inte, när det skall bli. Han älskar Jesus och beder både morgon och kväll. Teatern bryr han sig inte om längre. (Gubben var förut teaterarrangör på samma gång som lantbrukare). Men han har så dåligt minne. När jag har lärt honom en rad i katekesen, och han varit ute på marken en stund, har han glömt alltihop, när han kommer in igen. Se, när han var liten, fick han inte lära läsa, för hans mor var hedning."

Första veckan är till ända, och far är inte kommen. "Far vet det nog inte". Det lilla älskande barnahjärtat tänker då ut en plan, frågar sin lärare, om hon får skriva hem till far och tala om, att dopklassen börjat.

"Nej, det går nog inte an", blir svaret.

Så finner jag henne en dag utanför min dörr med ett par kopparmynt i handen. "Får jag köpa ett brevkort? Jag ska' skriva till far".

"Brevkorten äro slut allesamman, på posten finnas heller inga. Men far din kommer nog".

Dagen före dopet kom han, träffar sin lilla flicka och skakar ur sin vida ärm några godsaker: "Här ska' du få!"

Döpt blev han inte denna gång men hoppas bli det nästa stormöte.

Nå, vad tycken I om denna lilla flicka? Tron I inte, att Herren Jesus gläder sig över alla små, som så innerligt älska honom, att de vilja föra också andra till honom?

Kanske du kan föra någon i ditt hem till Herren Jesus?

Du kanske också vill hjälpa denna lilla kinesflicka att bedja för sin stora bror?

En hjärtlig hälsning till Er alla från skolflickorna och er vän i Kina,

Emy Ohrlander.

Personliga meddelanden.

Fru *Augusta Berg*, om hvilken i senaste n:r af Sinims Land nämndes, att en förbättring inträdt i hennes sjukdom, erhöll kort därefter recidiv med hög feber. Enligt nyss ankommet meddelande från hennes man, skrifvet den 23 oktober, var tillståndet alltjämt mycket kritiskt. Må vi inför nådens tron alltfort frambära dessa våra älskade syskon!

Under lof till Gud kunna vi däremot meddela, att vår broder *David Landin* fått lämna sjukbädden, att *makarna Blom* äro bättre, och att de synas få behålla sin lilla *Majastina*, som varit mycket illa sjuk.

Från Hoyang har meddelande ingått, att frk. *Emy Ohrlander*, som äfven hade sjuknat, som det befarades i nervfeber, Gud till pris, var mycket bättre.

Bokanmälan.

På S. M. K:s förlag utkommer i början af dec. "*Framtidsutsikter*", studier i Uppenbarelseboken af missionär N. Högman.

Ur rektor Joh. Rinmans förord till boken anföra vi: "Det studium af framtidsutsikterna i Uppenbarelseboken, som missionär Högman i denna skrift, på mångas begäran, vill göra tillgängligt för den bibelläsande allmänheten, är i ovanlig grad ägnadt att blifva till verklig hjälp för uppnåendet af fasta utgångspunkter, klargörande öfverblickar, väckande uppslag och sammanhållande ledtrådar . . . Helt visst skall för mer än en hela Nya testamentets lära om Kristi tillkommelse genom detta studium få en förklaring, som ställer framtiden i en helt ny belysning".

Boken, som omfattar 90 sidor, kostar 60 öre med 10 % rabatt, då minst 5 ex. tagas på en gång. Rekvisition kan insändas till *Svenska Missionen i Kina*, Drottninggat. 55, Stockholm C.

Bedjen för missionärerna! Skrifven till missionärerna!

Hans stjärna i Östern.

Missionskalendern "Hans stjärna i Östern" har nyligen utkommit i sin 12:e årgång, rikt illustrerad och med många tilltalande bilder från missionsfältet. Vi få bl. a. målande skildringar af ledarekonferenserna och tältpredikan i Kina, af K. F. U. M.-arbetet därute och af det mångahanda, som kommer på en stationsföreståndares lott. Många uppmuntrande meddelanden lämnas ock om hur Guds rike går fram därute, och hur nåden förvandlar förut förmörkade hjärtan och lif. Om "Gamle Feng" t. ex. torde ingen kunna läsa utan att af hjärtat prisa Gud. — Af stort intresse är äfven en skildring från Svenska Bibelinstitutet vid Hagaberg af en f. d. elev.

Vårt hopp är, att kalendern äfven i år skall med kärlek mottagas bland missionens vänner samt stärka sambandet mellan missionsarbetarna och hemförsamlingen.

Priset är 1: 25 för klotband, 1 kr. för kart. ex. och 75 öre för häftadt ex. med 25 % rabatt, när minst 5 ex. samtidigt köpas eller rekvireras på missionens expedition, 55 Drottninggatan, Stockholm C.

FÖRSÄLJNING

anordnas af syföreningarna för Svenska Missionen i Kina tisd. den 7 dec. i K. F. U. K:s lokal, Brunnsgatan 3.

Gåfvor mottagas tacksamt förutom på S. M. K:s exp., Drottninggat. 55, 2 tr., af

Fru *Maria Berg*, Handtverkaregat. 28, 1 tr.

Frkn. *M.* och *N. Cavalli*, Kungsträdgårdsgat. 22, 3 tr.

Fru *Bell Fries*, Barnhusgat. 10. 3 tr.

Fru *Mina Johansson*, Grefturegat. 31, 1 tr.

Frk. *Tekla Liljeqvist*, Malmskillnadsgat. 31, 1 tr.

Fröken *Louise Schön*, Skeppsbron 28, 3 tr.

Fröken *Thyra Sandstedt*, Östermalmsgat. 64, 5 tr.

Fröken *Emma Beskow*, Sturegat. 56, 4 tr.

Fru *Isabel Faxe*, Birger Jarlsgat. 15, 3 tr.

Fru *Elin Holmgren*, Gref-Magnigat. 17 B., n. b.

Fru *Elisabet Landgren*, Kammakaregat. 8, 3 tr. ö. g.

Fru *Olga Magnusson*, Äppelviken.

Fröken *S. Storckenfeldt*, Engelbrektsgat. 6 A, 2 tr.

Fru *Elisabeth Tham*, Engelbrektsgat. 21, n. b.

Fru *Elvine Weinberg*, Karlstad.

Föredrag: Kl. ½11 af missionär *E. Folke*; kl. 2 af missionär *Martin Lindén* och kl. 6 af öfverste *H. Dillner*.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1915.

N:r 24. Årg. 20. 15 DEC. 1915. Pren.-pris 1: 5.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af: ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Drottninggatan 55.* | Telegramadress: *»Sinim», Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Världens ljus — En bibelkurs för kvinnor. — Uppmuntrande bybesök. — Jul i främmande land. — För missionens bedjande vänner. — Försäljning för S. M. K. — Bokanmälan. — Hans stjärna i Östern. — Redovisning. — Anmälan för år 1916.

Världens ljus.

Då talade Jesus åter till dem, sägande: "Jag är världens ljus." Joh. 8: 12.

Det är en mycket enkel och fattbar bild, Jesus här begagnar sig af, då han kallar sig ljuset och därmed söker visa, hvad han är kommen att vara, vill vara och kan vara för oss alla — ljuset i vårt lif. Ljusets nytta inse vi alla. Ljuset är det första villkoret för vårt lif. När vår bibel skall beskrifva för oss världens tillkomst, börjar den med att tala om ljuset. Och hvem vet icke, att utan vår sol vore det omöjligt att lefva. Allt lefvande behöfver ljuset. Åt solsidan vilja vi helst bo, ty där är hälsan, där är lifvet. "En våning åt solsidan" — pläga vi rätt ofta läsa på annonsafdelningen i våra tidningar, och har man råd och lägenhet, söker man om möjligt få en sådan. Det är förunderligt, hvilken mäktig dragningskraft ljuset utöfvar på allt lefvande. Till ljuset sträfvar blomman, åt ljuset vänder sig skogen, mot ljuset lyfter sig fågeln. Och den där fågeln inom oss, vår odödliga ande, sträfvar också mot ljuset. Det är icke blott i yttre afseende ljuset är en lifsbetingelse utan äfven i inre, andlig mening. Och hvad solen är för världen och allt lefvande där, det är Jesus för människovärlden. Han är världens ljus. Där han icke är, och dit han icke får komma, där öfvertäcker mörker jorden och mörkhet folken. Läs bibelns beskrifning öfver ett lif utan Gud! Läs Rom. 1 om huru mörkt det blir, när man kommer bort från Gud! Det är så mycket här i världen, som gör lifvet mörkt: skuld och brott, synd och sorg, nöd och bekymmer, lidande och död. Men Gud har sändt oss en frälsare, för att han skall bära till oss ljus och hopp, lif och lycka. Han är solen, som Gud har satt på själarnas himmel. "Jag är", säger han själf, "världens ljus".

Det finns en liten värld, som kallas människohjärtat. Det är af naturen mörkt, och det blir, om det icke kommer under inflytande af själarnas sol, ännu mörkare. När en liten stråle af ljuset ofvanifrån letade sig väg dit, fick du se, hur mörkt det i själfva verket var i ditt hjärta, huru mörkt synden hade gjort det, och bedja behöfde du: "Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta!" Men när Guds ljus begynte lysa upp din inre värld, fick du också se, "att Gud så älskade världen, att han utgaf sin enfödde Son, på det att hvar och en, som tror på honom, icke må förgås, utan hafva evigt lif" — ty han är världens ljus.

Du vet, att ljuset både lyser och värmer, och så är det äfven med själarnas sol, Jesus. När han får komma in i mitt mörka hjärta, får jag icke blott se mitt eget hjärta, utan då begynner jag också kunna i Guds Sons ljus se in i Guds hjärta, se, att Gud älskar äfven mig, att barnet i Betlehem kommit också för min skull, att korset på Golgata står där för min räkning, att det är fullkomnadt just för mig, med ett ord, att hos Gud är frälsning, att min Frälsare förlåter mig alla mina synder, helar alla mina brister, förlöser mitt lif från olycka och för-

därf samt kröner mig med nåd och barmhärtighet. Och det blir, när jag får se allt detta, icke blott ljust i hjärtat, det blir varmt där, och det liksom läker hjärtat.

Vetenskapen har på sista tiden gjort epokgörande upptäckter rörande solljusets stora läkekraft, och detta tillskrifver man ett hemlighetsfullt ämne i vår sol, som kallas radium. Men vårt nya vetande i fråga om solen är ändå nära två tusen år efter sin tid i förhållande till hvad man vetat om världens ljus, Jesus. Hos honom kände redan Johannes till ett underbart ämne med en hemlighetsfull läkekraft, och detta kallar han — kärleken. Den är radium hos själarnas sol. När Jesus får lysa in i ett hjärta, kommer i och med honom kärleken ditin, och när Guds kärlek blir utgjuten i hjärtat genom den Helige Ande, läker den ett förkrossadt hjärta, helar den ett såradt och sargadt hjärta, kommer den med nåd och förlåtelse, med glädje i sorger och bekymmer och gifver den hoppets ljus, som sträcker sig utefter hela lefnadsvägen, så att man icke längre vandrar i mörker utan har lifvets ljus.

"Jag gick", säger någon, "ensam och allena dagen i ända under slit och släp. Arbetet skänkte mig ingen glädje, sömnen gaf mig ingen verklig hvila och frid. Så mötte jag Jesus. Han kom från Golgata, och himmelens klarhet kringsken honom. Han stannade, då han såg mig. Han stannar alltid, då han får öga på någon, som är olycklig. Han talade med mig. Han kom och satte sig hos mig, och jag fick sätta mig såsom Maria vid hans fötter. Då blef det dag och ljus, sommar och solsken. Han lärde mig den svårlärda konsten att lefva — att lefva, såsom Gud vill, att lifvet skall lefvas, att lefva i ljus och skönhet, i arbete och glädje. Han sade icke många ord. Han sade: "Dina synder äro dig förlåtna". Han lärde mig, att Gud är kärlek, att det att lefva är att älska. Ljuset från ofvan lyste in i mitt hjärta och hjälpte mig att se in i Jesu förbarmande hjärta. Evighetens sol begynte lysa öfver mitt lif, och jag förstod de djupa sköna orden: "Jag är världens ljus."...

Kära vän, släpp in honom! Det var så ondt om rum för Jesus, då han först kom hit på jorden. Må han få rum i ditt och mitt lif, mera rum, bättre rum! Han kan lysa upp hjärta, hem och fosterland och lysa på vägen genom tiden såsom eldstoden om natten, tills vi begynna skönja ljuset, som lyser ut genom fadershusets fönster där hemma. Äfven öfver vårt eviga fadershem sprider han ljus. Jag minns så väl de ord, en enkel kvinna af folket, som visste litet, liksom hon ägde litet af denna jordens goda, sade till mig, då jag kom in till henne, där hon låg på sitt yttersta. Med strålande ögon utropade hon: "O, hvad det är ljust, o, så ljust!" Han, som är världens ljus, hade kommit in till henne. Honom hade hon haft med sig i lifvet, och han lyfte henne in i den värld, som vi kunna se blott med tillhjälp ofvanifrån — ända hem.

Kära läsare, om du vill hafva lifvets ljus, släpp in Jesus! Skänk honom ditt hjärtas tro, en liten smula förtroende och senare litet trons lydnad, så skall han skänka dig sin stora kärlek, så blir han i ditt lif världens ljus. Och lyst af honom skall du gå en annan väg, en ny och lefvande väg hem, där "de icke behöfva ljus af lampa och ljus af sol, ty Herren Gud lyser öfver dem." Amen.

Utdrag ur en predikan af komminister *Lars Häggström.*

En bibelkurs för kvinnor.

Ishih d. 1 okt. 1915.

På vår konferens i juni bestämdes, att bibelkurser för män och kvinnor skulle hållas under sept. månad. För bibelkvinnor skulle det hållas en i hvar provins. Den i Shansi skulle samlas här i Ishih under ledning af Fredrika Hallin och mig. Vi ha nu haft kvinnorna hos oss under 24 dagars tid: tre kvinnor från Yuncheng, en från Haichow, en från Puchowfu, en från Ruicheng samt två från vår egen plats. Guds rika välsignelse har hvilat öfver oss hela tiden, och vi se tillbaka på denna tid med tacksamma hjärtan. Allt har skett i kärlek. En fridens och endräktens ande har varit rådande, och kvinnorna ha varit så glada och lyckliga. Då de ej varit sysselsatta vid sina böcker, ha de suttit på den yttre gården och sjungit den ena sången efter den andra. Flera af dem ha ganska god sångröst, och det har varit en riktig glädje att höra dem.

Kära Fredrika har varit så kry och hurtig hela tiden. Det är underbart, hur hon kan hålla ut. Men allt är nog till svar på bön, ty vi ha hela tiden känt oss burna på bönens armar.

Våra kvinnor ha sträfvat på duktigt. Vi ha börjat kl. 9 på morgnarna och slutat kl. 6 på e. m. Middagsrast ha vi haft mellan 1—3.

Undervisningsämnena ha varit: Jesu lif. Lärdomar ur Gamla Test. Öfning att leda bibelklasser och bönemöten. Sång.

Självstudium: Innanläsning af Nya och Gamla Testamentets historia.

Må nu Herren välsigna dessa våra kära systrar, att de må kunna dela med sig åt andra, af hvad de själfva fått mottaga dessa dagar!

Bedjen med oss härom!
I Herren förenade
Anna Hahne.

Uppmuntrande bybesök.

Mienchih, 2 okt. 1915.

Älskade missionsvänner!

. . . Den 8 sept. kom jag hem efter att ha tillbringat 3 sköna, hvilsamma veckor på Chikongshan hos Ebba Burén, och efter några dagar begaf jag mig ut på en tur till byarna söderut. Huru önskar man inte, att missionens vänner kunde följa med på en sådan där tripp, eller att man åtminstone lefvande kunde berätta om, hvad man sett och hört!

Målet för första dagens ridt var byn Wangmang, där Li rong-tai har sitt hem. Jag nämnde i mitt sista bref, huru hans mor, hans hustru och två systrar döptes vid vårens stormöten. Ett hjärtligt välkommen fick jag af hela familjen, ej minst af gamla 83-åriga farmor. Litet klen var gumman, men glad, och när vi hade morgonbön inne i hennes grotta, måste de alltid hjälpa henne upp från sängen, så att hon fick böja knä med alla de öfriga. Husfadern (gummans son) var ej hemma; han bevistade f. t. en bibelkurs för evangelister i Yuncheng. Gumman trodde, att hon snart skulle gå hem till Gud, och när sonhustrun ängslades öfver att mannen ej skulle hinna hem, svarade alltid gamla farmor: "Skulle jag inte kunna vänta på honom? Han har alltid varit så god; nog skall jag vänta, tills han kommer." Och han kom hem, och så långt jag vet, lefver gumman än. Det var en verklig fröjd att se, hur gumman omhuldades af alla. En af flickorna behöfde mycket väl komma till skolan, men det gick ej nu; henne måste farmor ha till att passa upp sig.

En man med långa naglar. Fotografi tagen af dr Guinness, Kaifeng-fu.

Om kvällarna samlades vi en hel skara till ett litet möte. De andra kristna i byn — 4 familjer — kommo tillsammans. Li's båda söner äro sökare. I en familj Ho vilja fadern och alla fyra sönerna vara med. Ett par af sönerna äro döpta. De fyra svärdöttrarna ville allesammans gärna lära. I ett hem hade en ung man med sin trefliga hustru och två små barn måst lämna föräldrahemmet på grund af sin tro. De bodde nu en bit från föräldrahemmet i en grotta, där förut boskapen haft sitt residens. Nu var där så putsadt och fint.

Från denna by begåfvo vi oss till flera andra, som lågo rätt nära, och där kristna funnos. Så kommo vi till familjen Hoangs. Hustrun där, en präktig 40 års landtkvinna, hade lärt ej så litet. Hon har varit här endast en gång, nämligen vid stormötet i våras under 3 dagar. Men hennes man, som också är "nybörjare", hade hjälpt henne bra, och nu kunde hon felfritt 3 à 4 små böcker och många sånger och bibelspråk. Medan vi sutto och språkades vid, utbrast hon: "O, frun, hvad det är underbart detta, att Jesus gått före för att bereda oss rum i himmelen! Mitt hjärta jublar af fröjd hvar gång jag tänker härpå." När Hoang tasao i våras rekommenderades såsom "sökare", anfördes till hennes förmån, att hon lämnat ett spädt barn hemma bara för att kunna lyssna till predikningarna så mycket bättre. Och detta bevis var nog för hennes nit och uppriktighet, ty när hörde man väl sådant?

Efter någon dag fortsatte jag till familjen Wen's by. I ett hem där, hvarest en yngling, "Wen liang-fuh", blef troende förra året och döpt, medan Stålhammars voro kvar, voro nu hans far, hans bror och kusin, hans hustru, systrar och svägerskor, ja, alla, ej långt ifrån Guds rike. Ja, flera af dem torde redan ha varit därinne. O, huru ifriga de voro att lyssna, och så många jag hade med vid aftonbönen! En änka med sina fyra döttrar (den äldsta gift, men f. t. i hemmet), hvilken ifver förnams ej också hos dem! Och dock hade modern varit här endast en gång. Den ende sonen hade varit med om en bibelklass här i vintras, men har ännu ej lämnat sig åt Gud. Nu låg han i reumatisk feber och ville, att vi skulle bedja för honom. O, hvad de flickorna längtade till skolan, men de voro tidigt bortgifna till hedningar och kunde därför ej komma. De veta dock nog af sanningen för att finna vägen till Gud. Den ena bibelkvinnan hade varit ute i dessa byar 5 veckor i somras och gjort ett godt arbete.

Så där höll jag på under något mer än en en vecka och besökte 9 byar. På söndagen sam-

lades vi en hel skara i Stenby till gudstjänst. Under hemvägen gjorde vi en omväg till f. d. trollkarlen Gia's hem, och där höll evangelisten vid frukosttiden ett möte på gården, dit en hel skara samlades. Han har en familj på öfver 30 personer, som han nu beder och arbetar för, för att få dem med till Gud...

Det var en mycket varm dag, och en dålig åsna hade jag fått, så jag måste gå största delen af de fyra svenska milen. Men en uppfriskande tur hade det varit, och hemmet låg ju ock framför och vinkade. I skymningen klappade jag på porten med gladt mod, men dömen om min missräkning, då pojken, som öppnade, frågar, om jag ej mött pastorn på vägen. Han hade vid middagstiden måst begifva sig söderut för att nästa dag jordfästa en kristen gumma, som dött. Och så kom nattvardssöndagen i Yongning — och det betydde ännu en vecka, innan Malte kunde vara hemma. Arbete af alla slag fyllde dock för mig väl ut tiden.

På måndagen den 27:de hade jag glädjen se Maria Pettersson här ett par timmar och af henne få mottaga hälsningar från många af eder, kära, därhemma. "Om alla äro så glada att komma åter som jag" — sade Maria — — "då — — —"

Själfva äro vi glada och tacksamma mot Gud för all hans mångfaldiga nåd. Jag är frisk och kry och Malte fullt arbetsduglig, om han än emellanåt har känningar af sitt gamla onda.

I går började skolorna; 36 gossar ha infunnit sig, men ännu fattas ett 10-tal. Af flickorna ha bara halfva antalet kommit, och det är bara en hand full. Men i morgon få vi nog se dem alla komma med sina föräldrar till gudstjänsten.

Malte har så fått lagdt på sitt hjärta att bedja Gud, att antalet döpta och verkligt omvända måtte bli större och större för hvarje år. För Gud är ingenting omöjligt. Måtte ej vår otro göra hans trohet om intet! Tack för förhön! Hållen på att bedja! Det är så stort se, huru Gud försett för alla behof i dessa krigets svåra tider. Må hans lof ständigt vara i vår mun och i våra hjärtan, så att det tager sig ett naturligt uttryck i lifvet!

Malte förenar sig med mig i de innerligaste hälsningar.

Eder i Herren *Ida Ringberg.*

Jul i främmande land.

De voro missionärskandidater de två, som nu för första gången skulle fira jul långt från hemland och kära. Lektioner, klasser, husbesök och möten pågingo som vanligt, tills man var alldeles inpå helgen. Det var så lärorikt och värdefullt allt det man fick vara med om på de olika hemmen (Training Homes), och hvarje liten uppgift togs upp med tacksamhet och glädje — allt var ju en förberedelse för det blifvande missionsarbetet i Kina.

Men allt eftersom dagarna svunno, och man kom allt närmare den härligaste af årets högtider, dess oftare gingo tankarna hemåt, och hur man försökte, så gick det inte alldeles att hålla tillbaka en smula hemlängtan. Hur tjusande och lockande tedde sig ej minnet af den svunna barndoms- och ungdomstidens julhelger med alla deras tillrustningar och bestyr! Kontrasten blef så stor mellan förr och nu — i den stora, myllrande världsstaden, London, fanns intet, som kunde framkalla den julstämning vi, Nordens barn, så mycket älska.

"Komma ni ner till oss på julafton? Vi ha så få svenskar till hjälp i år, så vi behöfva er bägge två". — Frågan kom från det stora sjömanshemmet i andra ändan på staden.

"Ja, visst vilja vi det, om vi kunna göra någon nytta".

"Nytta — ja, jag försäkrar ni få godt om arbete hela dagen. Vi få antagligen in 7—800 sjömän på julaftonen. Här ska' bredas flera hundra smörgåsar, klädas julgranar m. m., och så skola vi på kvällen servera alla julmat vid sittande bord. Kom så tidigt ni kan, ty kl. 3 äta vi middag hos oss, och till dess skola alla förberedelser vara undanstökade. Kl. 4 ha vi julbön i kyrkan, och sedan vidtar omedelbart julklappsutdelning och servering".

Glada åt utsikten att få tillbringa dagen tillsammans med landsmän skyndade vi oss på julaftonsmorgonen i väg till det tåg, som skulle föra oss till målet för vår resa.

På sjömanshemmet var allt lif och rörelse — grupper af sjömän i salar och korridorer och vårt värdfolk i rastlös verksamhet för att, om möjligt, kunna räcka till för alla. I festsalen stodo redan 2:ne vackert klädda granar. Där pågick f. ö. ett intensivt smörgåsbredande. Men många händer göra ett lätt arbete, och så var inom ett par timmar också detta undanstökadt.

"Vill ni nu — ni två sistkomna — gå ner i kyrkan och kläda granarna där — här äro alla tillbehör". Och så bar det iväg genom en trång bakgata till den närbelägna lilla engelska kyrkan, som nu skulle smyckas för svenska sjömän, inbjudna till julbön. En engelsk vaktmästare öppnade för oss och gaf några anvisningar.

Så roligt det var att ändå få vara med och kläda en svensk julgran också denna jul! Det var mer, än vi kunnat tänka oss. Visst gingo tankarna med oemotståndlig kraft hemåt, och minnena stodo så lefvande för en, hur det varit då och då, men så mycket, mycket stämde äfven denna jul till tack och lof. Stodo vi inte nu närmare målet för vår längtan att få gå ut och sprida ljus bland ett folk, som ännu dvaldes i mörker men dock hade samma rätt som vi att få vandra i dess sken? Detta och så mycket, mycket annat manade oss att båda med hjärta och mun

"Prisa Herren för allt det flydda
Och förtrösta för allt som låg framför".

Middagen var hastigt undanstökad, och snart strömmade en högtidsklädd skara in i det lilla templet — nu rikt upplyst och så inbjudande. Hvilken syn det var att se alla dessa väderbitna, nordiska ansikten, somliga i andaktsfull förväntan, andra halft slött, halft undrande seende sig omkring!

Knappt kunde man stämma in med i sången, som inom kort brusade fram och fyllde hela templet. Hvad rörde sig månne i alla dessa hjärtan? Hvilka minnen från hemland och kära, från lugna jular i hägnadt hem, af nöd och ångest från färder ute på de vida hafven, trängde sig väl på dem denna stund? Gud allena visste det. Men inom ens eget hjärta växte och växte en brinnande längtan — en längtan, som ju helt naturligt byttes i bön — att många, många af de nu samlade denna högtid skulle få smaka något af *den stora glädjen*, som den första julnatten bebådades af änglarna.

Julbönen var till ända, och julklappsutdelningen, som var anordnad just vid utgången från kyrkan, vidtog. Det drog långt om, innan alle man fått sin beskärda del. Ej kom så mycken glädje eller rörelse *till synes* vid mottagandet af dessa paket, men man gladdes att tänka, att sedan — i den stilla ensamheten — mången kärlekens gåfva skulle få komma värmande och uppmuntrande till dessa hafvets söner.

Småningom samlades man kring de välförsedda julborden å sjömanshemmet. Sånger sjöngos, välsignelse nedbads, och lag efter lag fick sitta ned och mättas med svensk julkost. Somligas ögon lyste därvid af belåtenhet, andras tårades, och o, huru gripande det var att bevittna, hur i flera fall rörelsen så tog öfverhanden, att det ej gick att njuta af hvad som bjöds! En och annan skyndade ut — sökande ensamheten eller glada vänners lag — det vet man ej — i hvarje fall helt visst i känslan af att det blef dem för öfvermäktigt allt detta, som minde om hemland och gångna tider.

Flera timmar åtgingo, innan alla bespisats, rätt arbetsamma timmar för öfrigt för oss alla, som "tjänade vid borden". Men glada öfver att dock ha fått göra något litet för vår Mästare denna kväll, återvände vi närmare midnatt till våra hem.

Rastlöst pulserade ännu i denna sena timma lifvet på Londons gator — tågen ilade fram och tillbaka, fyllda med passagerare — julhögtiden hade ännu ej gjort sitt inträde bland det stora flertalet af världsstadens befolkning.

Men vid ännu ett tillfälle skulle vi denna jul få vara tillsammans med svenska sjömän. På Annandagens eftermiddag var julfest anordnad för skandinaver på ett mindre sjömanshem, dit vi hvarje torsdagskväll brukade gå för att samtala med landsmän. Det var en betydligt mindre skara, som nu samlades, än den vi mött på julaftonen, men därför hade man också större möjligheter att nå dem litet hvar personligen. Nu voro vi ock en hel liten grupp af svenska och norska missionärskandidater, som kommit tillstädes i tanke att få räcka en hjälpsam hand till någon irrande, fridlös sjöman.

Efter tedrickningen vidtog ett möte, som för flera af oss blef den julens allra dyrbaraste minne. Det förnams redan vid dess början, att vi stodo ansikte mot ansikte med beredda, behöfvande själar, och sång och vittnesbörd gingo från hjärta till hjärta. Och vid mötets slut var det ingen i den stora salen, som reste sig för att gå — det var tydligt, att flertalet af de församlade väntade något mer af sin afton. Och — Gud vare lof — han, som alltid är tillreds för förstånde, längtande hjärtan, han kom också denna kväll dem till mötes, som bidade efter frälsning. Grupp efter grupp böjde knän här och där, och särskildt gripande var det att höra flera affällingars rop om att på nytt få taga emot Jesusgåfvan och få kraft att börja ett nytt lif.

Bland dessa var en norsk sjökapten. Det var många jular, sedan han som liten gosse sjungit julsånger med far och mor och syskon "der hjemme i Norge". Till sjös hade han gått vid unga år med fast föresats att alltid "hålla sig uppe". Det hade lyckats till en tid, men så blef umgänget med Gud afbrutet, och sedan långa år tillbaka hade han känt sig vinddrifven och fridlös. "Men", förklarade han, "nu gaar det ej lengre — jeg maa komme tilbage, jeg maa ha fred". Och han kom tillbaka denna Annandag jul och kunde tillsammans med många, många andra denna kväll lämna det lilla sjömanshemmet, prisande Gud för återvunnen frid.

Många år ha gått sedan dess, men minnet af den första julen i främmande land står ännu lifligt för mitt inre. Gud gifve, att också den nu stundande julhögtiden må få komma med frid till månget fridlöst hjärta såväl inom vårt hemlands gränser som också till mången, mången ute på de vida hafven och i den stora hednavärlden!

"Gif oss den frid, som du gifver,
Icke den världen oss ger!
Gif oss den fröjd, som förblifver,
Äfven då solen går ner!
Lär oss att fröjdas och sjunga
Här på vårt barnsliga vis,
Tills vi med jublande tunga
Sjunga där uppe ditt pris".

Inez Bölling.

För missionens bedjande vänner.

Tacksägelseämnen:

Bibelkursen för kvinnor i Ishih (sid. 186).

De i fru Ringbergs bref omtalade hemmen, där evangelium funnit ingång och fått bevisa sin omskapande kraft (sid. 187).

Böneämnen:

På grund af Herrens egen uppmaning: "Bären hvarandras bördor och fullborden så Kristi lag", framlägga vi härmed några böneämnen, vissa om att missionens vänner vilja hjälpa till att göra dem kunniga inför Gud (Fil. 4: 6).

Enligt ett i dagarna inkommet meddelande från missionens ordförande på fältet hotas våra syskon därute att bli "husvilla" på icke mindre än tre stationer, nämligen *Hoyang, Tungchow-fu* och *Ishih*.

Huset i Hoyang, skrifver missionär Berg, måste genast intecknas, om missionen skall få behålla det. Det redan förut intecknade huset i Tungchow vilja ägarna genast sälja. I Ishih äro såväl missionär och

fru Hahne som systrarna Agnes Forssberg och Maria Björklund uppsagda. Ägaren till det af makarna Hahne bebodda huset har dött, och de anhöriga behöfva sälja det för att betala sina skulder.

Vi kunna lätt tänka oss, hvilken förlust det skulle vara för missionen, om våra syskon behöfde lämna dessa hus, som med mycket besvär och för ganska stora kostnader blifvit iordningställda. Äfven om det kan ordnas så, att husen få behållas, komma de nu nämnda förhållandena att föranleda afsevärda och oförutsedda kostnader för missionen. Men Gud, som känner alla behof och hör, hvad de begära, som frukta honom, skall förvisso äfven i detta trångmål icke låta vår tro komma på skam.

* * *

Så få vi alltfort i förbön ihågkomma vår älskade syster, fru *Augusta Berg*, som enl. meddelande, skrifvet d. 14 november, då ännu var ganska klen. En liten förbättring hade ju inträdt, men febern hade ännu ej släppt, och den sjuka hade svårt att tåla någon som helst föda.

* * *

Röfvare lära alltjämt grassera i trakten af Hoyang, Hancheng, Chenghsien och Ichuan, och myndigheterna synas maktlösa. *"Bedjen för oss!"* skrifver en af bröderna i detta distrikt.

* * *

Missionär *David Landin* skall fram på våren resa hem för att få sina mycket medtagna krafter stärkta. I hans ställe behöfves en man med *pedagogisk* utbildning. Hvem i studenternas eller folkskollärarnas led är redo att svara: "Herre, här är jag, sänd mig"? Tillfällena att med evangelium nå *Kinas unge män* ha aldrig varit så gynnsamma som nu. — Må också det nu nämnda göras till föremål för bön!

* * *

Öfriga böneämnen och tacksägelseämnen se missionärernas bref!

Försäljningen för S. M. K.

inbragte 1,893: 69, och till alla de missionsvänner, som med förbön, kärleksgåfvor och inköp ihågkommit den, uttalas härmed ett hjärtligt tack.

Försäljningsdagen var som vanligt en stor högtidsdag. Om "Herrens härlighet" blefvo vi till vår tros stärkande påminta genom de föredrag, som på f. m. höllos, och på e. m. om "det eviga lifvet" och hvad det innebär.

Därför, mina älskade, varen faste, orubblige, öfverflödande i Herrens verk alltid, vetande, att edert arbete icke är fåfängt i Herren.

Bedjen för missionärerna! Skrifven till missionärerna!

Bokanmälan.

På S. M. K:s förlag har utkommit: *"Framtidsutsikter"*, studier i Uppenbarelseboken af missionär N. Högman.

Ur rektor Joh. Rinmans förord till boken anföra vi: "Det studium af framtidsutsikterna i Uppenbarelseboken, som missionär Högman i denna skrift, på mångas begäran, vill göra tillgängligt för den bibelläsande allmänheten, är i ovanlig grad ägnadt att blifva till verklig hjälp för uppnåendet af fasta utgångspunkter, klargörande öfverblickar, väckande uppslag och sammanhållande ledtrådar... Helt visst skall för mer än en hela Nya testamentets lära om Kristi tillkommelse genom detta studium få en förklaring, som ställer framtiden i en helt ny belysning".

Boken, som omfattar 90 sidor, kostar 60 öre med 10 % rabatt, då minst 5 ex. tagas på en gång. Rekvisition kan insändas till *Svenska Missionen i Kina*, Drottninggat. 55, Stockholm C.

Hans stjärna i Östern.

Missionskalendern "Hans stjärna i Östern" har utkommit i sin 12:e årgång, rikt illustrerad och med många tilltalande bilder från missionsfältet. Vi få bl. a. målande skildringar af ledarekonferenserna och tältpredikan i Kina, af K. F. U. M.-arbetet därute och af det mångahanda, som kommer på en stationsföreståndares lott. Många uppmuntrande meddelanden lämnas ock om hur Guds rike går fram därute, och hur nåden förvandlar förut förmörkade hjärtan och lif. Om "Gamle Feng" t. ex. torde ingen kunna läsa utan att af hjärtat prisa Gud. — Af stort intresse är äfven en skildring från Svenska Bibelinstitutet vid Hagaberg af en f. d. elev.

Vårt hopp är, att kalendern äfven i år skall med kärlek mottagas bland missionens vänner samt stärka sambandet mellan missionsarbetarna och hemförsamlingen.

Priset är 1: 25 för klotband, 1 kr. för kart. ex. och 75 öre för häftadt ex. med 25 % rabatt, när minst 5 ex. samtidigt köpas eller rekvireras på missionens expedition, 55 Drottninggatan, Stockholm C.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under nov. månad 1915.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
1,367.	Kollekt i Solhem $^{31}/_{10}$	30: 10
1,368.	Margit, Barnhemmet, »Offerkuvert»	5: —
1,369.	M. L. »Offerkuvert»	5: —
1,370.	S. A. B., Åstorp	10: —
1,371.	E. A., Visby	10: —
1,372.	»Offerslantar» gm E. H., Östersund	4: 50
	Transport	64: 60

N:o		Kr. Ö.
	Transport	64: 60
1,374.	Kollekt i Linköping $^{31}/_{10}$ gm M. T.	46: 54
1,375.	Luth. mfg, Malmö, resebidrag till R. A.	45: —
1,376.	Kollekt i Torarp gm E. T.	33: 38
1,377.	» i Hubbestad gm A. B.	51: 95
1,378.	B. S. sparb.-medel	12: 10
1,379.	Folkskolebarn, Bollnäs	2: —
1,380.	»Tackoffer till Herren»	1: 50
1,381.	Kollekt i K. F. U. M., Malmö	45: —
1,382.	» i K. F. U. K., Malmö	05: —
1,383.	» i K. F. U. K., Trelleborg	30: —
1,384.	» i Glemmingebro gm F. M.	25: —
1,385.	» i Kristianstad gm A. G.	38: 07
1,386.	» i Karlshamns kyrka	25: —
1,387.	Luth. mfg, Malmö, resebidrag till N. H.	35: —
1,388.	P. O., Malmö	10: —
1,389.	Mfg, Tranås, resebidrag	10: —
1,390.	K. B., Tranås	20: —
1,391.	»Senapskornet», Säfsjö, resebidrag	10: —
1,392	St. Åbys Ö. syförening	100: —
1,393.	»Herrens del»	15: —
1,394.	A. A.	10: 65
1,395.	I stället för blomma på Maria Sundins bår	3: —
1,396.	M. S., guldring	7: —
1,397.	»Blanka pengar»	2: —
1,399.	»Tackoffer»	10: —
1,407.	Ungd.-fören., Tenhult	50: —
1,408.	A. L., Sundsvall	5: —
1,409.	Mörlunda mfg	40: —
1,410.	E. E. »Offerkuvert»	1: —
1,411.	E. P., Bjurvalla, »Offerkuvert»	5: —
1,412.	P. P., Gräsbo, »	10: —
1,413.	H. L., Norrköping	20: —
1,415.	C. H., Landskrona, rab. å H. S. Ö.	1: 12
1,416.	»Blanka pengar och ettöringar i Jesu välsignade namn», af O. och H. K., Lund	24: 37
1,417.	Askeby mfg	35: —
1,418.	M. v. P., Sthlm	20: —
1,419.	E. N., Brännland	5: —
1,421.	C. H., Landskrona	5: —
1,422.	K. F. U. K., Vänersborg	100: —
1,423.	V. A., Husaby	15: —
1,424.	H. B., Hofva, rab. å H. S. Ö.	2: 18
1,425.	»Ett guldur»	30: —
1,426.	Ulriksdahls mfg, till M. Lindéns utrustning	100: —
1,427.	Kollekt i Boda $^{7}/_{11}$	10. —
1,428.	»Offerkuvert» gm H. H., Kristdala	10: —
1,429.	N. A. gm H. H., Kristdala	10: —
1,433.	Vänner i Hälsingborg, »Offerkuvert»	20: —
1,434.	Es. 64: 4	500: —
1,435.	Vänner i Hackvad, »Offerkuvert»	13: —
1,436.	Skärstads N. mfg	30: —
1,439.	»Offerkuvert», H. I., Älgarås	2: 75
1,440.	»För såld ost», Kroxhult, till M. Lindéns utrustning	12: —
1,441.	Söndagsskolans syfören., Kroxhult, till M. Lindéns utrustning	50: —
1,442.	Sparb.-medel från Kinakretsens bönemöten, Norrköping	12: 20
1,443.	H. och H., Össjö	20: —
1,444.	Östra och Vestra arbetsfören., Jkpg	100: —
1,445.	Björnövänner, »Offerkuvert»	13: 60
1,447.	En guldring	8: —
1,454.	Kollekt i Umeå, gm L. H.	68: 51
1,455.	» i Umeå landsförsaml. gm E. Ö.	17: 60
1,456.	»Offerkuvert» från Växjö gm K. D.	16: 54
1,457.	A. A., »Offerkuvert»	4: 25
1,458.	M. K., »	3: 85
1,459.	Edsbergs syförening	30: —
	Transport	2,138: 76

N.o		Kr. Ö.	
	Transport	2,138: 76	
1,460.	O. G. K., Mullsjö, »Ett löfte till Herren, för frälsning från tobaksbruk»	30: —	
1,461.	A. H., Kalmar	57: 50	
1,462.	J. W. »En juvelbrosch»	300: —	
1,463.	J. W. En ring	5: —	
1,464.	H. R. »	10: —	
1,465.	Nömmeholms mfg	50: —	
1,466.	H. B., Malmö	10: —	
1,467.	»Libanon», Gtbg. resebidrag	10: —	
1,468.	K. F. U. M., Gtbg, resebidrag	10: —	
1,469.	S. J., Hasslerör	5: —	
1,471.	Ett armband	6: —	
1,472.	G. S., Lidköping	2: 81	
1,473.	Walleberga syförening	60: —	
1,474.	»En blomma på Fröken Schöns graf»	10: —	
1,475.	St. Mölarps Öresförening	80: —	
1,476.	A. R., Gtbg, till fru Böllings underhåll	50: —	
1,478.	L. G., Hall-Marby	50: —	
1,479.	»Offerkuvert» från Umeå, gm L. H.	7: 93	
1,480.	K. H. N., Säfsjö	1,000: —	
1,481.	»Offerkuvert» gm J. S., Malmö	10: 60	
1,482.	Tredjedel af kollekt vid konf. i Betel, Malmö	88: 34	
1,484.	S. S., Lyckåsgård, rab. å H. S. Ö.	6: 25	
1,485.	Skärfsta Flicksyförening	80: —	
1,486.	»En missionsvän»	2: —	
1,487.	»En tacksam åhörare vid N. H:s bibelkurs i Skellefteå»	25: —	
1,488.	»Tacksam åhörare vid N. H:s bibelkurs i Skellefteå»	5: —	
1,489.	»Tackoffer i Skellefteå kyrka vid bibelkursens afslutning»	52: —	
1,490	Kollekt vid Kinamöte i Skellefteå kyrka	54: 20	
1,491.	Kollekt vid N. H:s möte i Kåge	19: —	
1,492.	» vid » » » i Ursviken	12: 50	
1,493.	Kollekt vid N. H:s möte i Innervik	11: —	
1,494.	» vid » » » i Furuögrund	5: 53	
1,495.	»Tackoffer från två Jesu vänner i Hedensbyn»	5: —	
1,496.	Tackoffer för Herrens hjälp under utresa till Amerika, Skellefteå	5: —	
1,497.	»Offerkuvert» från Skellefteåkretsen	37: 35	
1,498.	» » Innervik	3: 90	
1,499.	» » Ersmark	10: —	
1,500.	C. L., Skellefteå	10: —	
1,501.	»Från Gud»	10: —	
1,502.	H. A., Hareryd, rab. å H. S. Ö	1: 50	
1,506.	»Offerkuvert» gm A. G., Kristianstad	20: 65	
1,507.	Holsby mfg	30: —	
1,508.	Skäldervikens syförening	20: —	4,417: 82
	Särskilda ändamål:		
1,373.	Visby femöringsförening, för Ringbergs verksamhet	32: 40	
1,398.	S. och C. K., sparb.-medel, för bokspridning	15: —	
1,400.	Syfören., Ljungby, till I. Ackzell för barn- och kvinnoarbetet	44: 26	
1,401.	Syfören., Ljungby, sparaskmedel till d:o	10: —	
1,402.	Skolbarnen, Ljungby, sparaskmedel till d:o	1: 05	
1,403.	A. A., Ljungby, till d:o	15: —	
1,404.	E. S., Ljungby, till I. Ackzells bibelkvinna	25: —	
1,405.	D—n, Skösde, för O. Carléns verksamhet gm D. Ö.	100: —	
1,406.	M. S., Södertälje, till fru Ringberg för bibelkvinna	10: —	
	Transport	252: 71	4,417: 82

N:r		Kr. Ö.	
	Transport	252: 71	4,417: 82
1,414.	H. L., Norrköping, för R. Berglings skolgossar	10: —	
1,420.	Söndagskolb. i N. Skärstad, till A. Bergs verksamhet	50: —	
1,430.	C. R., Malmö, för Chang-Chi-cho	55: —	
1,431.	A. R., Malmö, för Cheng-Ta-sao	55: —	
1,432.	A. R., Malmö, sparb.medel, för sommarhemmet	5: —	
1,437.	E. G., Spigården, till M. Petterson att anv. efter godtfinnande	20: —	
1,438.	Folke och Elsa, till M. Pettersons skolbarn	5: —	
1,446.	»Ett silfverfat», till O. Carléns verks.	12: —	
1,448.	»Jag är för ringa till all den nåd och all den trofasthet, som du har bevisat din tjänare » 1 Moseb. 32: 10, till utvidgn. af de för trånga kapellen	100: —	
1,449.	P., Visby, till barnhem i Honan	4: —	
1,450.	Ö., Visby, till »	10: —	
1,451.	O., Visby, till »	3: —	
1,452.	V., Visby, till »	5: —	
1,453.	N., Visby, till »	1: —	
1,477.	Emigrantmissionens Ungdomsfören., Gbg., för en gosses underhåll	25: —	
1,483.	J. E. S., Malmö, till en skolgosses underhåll	55: —	
1,503.	Hednavännernas Allians, för Loh Teh-tao	62: 50	
1,504.	Allianslänken, för Lü Chi-ti	50: —	
1,505.	Hednavännernas Allians, till H. Tjäders skola	5: —	785: 21
	Missionshemmen:		
1,470.	M. Ö., Sthlm, till Barnens Hem	50: —	50: —
	Summa under nov. månad kr.		5,253: 03

Med varmt tack till hvarje gifvare!

— — — *de som åstunda din frälsning, de må alltid kunna säga: Lofvad vare Gud!* Ps. 70: 5.

Anmälan för år 1916.

Kinamissionstidningen Sinims Land

anmäler härmed sin 21:a årgång.

Som de flesta af missionens arbetare nu äro ute på fältet — icke färre än 43 — och ytterligare 3 i början af nyåret, om Gud så tillstädjer, komma att resa ditut, torde underrättelserna från missionsfältet under nästkommande år blifva synnerligen rikhaltiga. Tiden för evangelii utbredande i Kina liksom för fostran af infödda medarbetare är ju äfven gynnsammare än någonsin. Det är särskildt två samhällsklasser, som varit så godt som alldeles stängda för evangelii inflytande: ämbetsmännens och de studerandes. Genom Guds underbara nåd synas fördomarnas murar hafva ramlat och evangelium vunnit inträde också bland dessa grupper af män, så betydelsefulla för hela Kinas folk och utveckling. Och detta har skett, sedan världskriget tog sin början, just då man kunde befara, att missionsverket alldeles skulle afstanna. Också ur denna synpunkt äga meddelandena från Kina i våra dagar ett stort intresse. Men i icke ringa grad beror det på Guds folk i hemlandet, på deras uthållighet i förbön, kärlek och offervillighet, om evangelii verk därute skall föras än vidare framåt.

För att få intresse för Guds rikssak på någon plats, måste man emellertid ***känna*** *det arbete, som där utföres. På grund häraf vilja vi ställa den maningen till missionens vänner att om möjligt söka bereda vårt missionsblad ingång i nya hem och nya kretsar.*

På samma gång vilja vi uttala ett af hjärtat gående ***tack*** *till en hvar, som med icke litet besvär och personlig uppoffring verkat för tidningens spridning för att därigenom göra missionen bland Kinas folk känd och älskad.*

Kinamissionstidningen Sinims Land

kommer, v. Gud, att fortfarande utgifvas två gånger i månaden, den 1 och den 15.

I likhet med föregående år kommer den att innehålla korta uppbyggelsebitar, artiklar om förhållandena i Kina, särskildt berörande missionen, bref från våra missionärer, skildringar af infödda medarbetares lif och verksamhet, illustrationer, berättelser för barn och unga, ämnen till tacksägelse och bön o. s. v.

Om 5 ex. eller därutöfver önskas, kostar tidningen, rekvirerad från expeditionen, endast 1 krona. Prenumerantsamlare erhålla hvart 6:e ex. gratis.

Obs.! När mindre än 5 ex. tages, bör prenumerationen ske på posten. *Priset, postarvodet inberäknadt, blir då för helt år kr. 1: 35 och för halft år 70 öre. Sänd till Finland, Norge, Danmark, Amerika och Kina kostar tidningen kr. 2: 40. Profnummer sändas på begäran. Redaktionens adress är: 55 Drottninggatan, Stockholm C.*

Tacken Herren, åkallen hans namn, gören hans gärningar kunniga bland folken; förtäljen, att hans namn är högt. Lofsjungen Herren, ty han har gjort härliga ting; detta vare kunnigt öfver hela jorden. Jes. 12: 4, 5.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget, 1915